

Filmžurnal

№ 3

október 1935

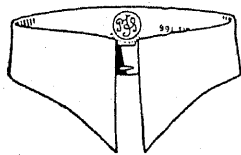

Rudolf Forster film. Minut komédiants
mala linastah novostarjal kino «Alisa»

Suurimat rõõmu valmistate

enesele ja oma tuttavatele
kui kannate ainult kvaliteetseid

Tartu Triikpesuvabrik

kraesid ja pesu

Meie kaubamärk kindlustab kvaliteedi!

Valmistame üksiktelli jaoks ja äridele

triiksärke

parimaist inglise triiksärgiriideist

Tellimiste vastuvõtmine:

Tartus, Söögitoru 4, II korral, vabrikus töökojas
Tartus, Suurtoru 3, kiirpressimise tööst. „Memphis'es“

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU

Filmžurnaal

Kuukiri igale filmisõbrale

November 1935

Jane Parker

*kõmutekitanud filmist «Ristleja saladus», mille lavastanud Rootsi prints Sigvard.
Lähemal ajal linastub kino «Grand-Marinas».*

Haruldane külaskäik

Armastus ei käi mööda kive ega kände, ta käib mööda inimesi. Ja teinekord nii imelikke käänakuid pidi, et ei usu oma silmi ja mõtled, et kõik sünnib muinasjutus.

Armusin Marta Eggerthisse.

Varem ei olnud midagi. Naisterahvas nagu ikka naisterahvas, kõõrutab, keksib ja ajab mehi võrku. Nii nagu kinos ikka. Vaatasin ära ja läksin rahulikult koju, mitte mingisugust erilist tunnet südame all. Vahel mõtlesin natuke enne magama jäämist, et küll ikka saavad alles viguritega hakkama need kinod, aga see oli niisama, külma mõistuse arutus.

Siis muutus kõik äkki. Nagu välk selgest taevast ilmus Tartusse Schuberti anuvate laulude film ja siis oli kõik puru. Krahvinna Esterhazy esines seekord Marta Eggerthina ja ma ei saanud silmi linalt. Istusin kõik seansid läbi ega lahkunud enne, kuni tuli kojamees ja ütles, et siin pole mingi sissesõidukoov, kus võib põõnutama jääda, tohoh kurat, siin on kiinu.

Kõik järgmised päevad veetsin loomulikult anuvate laulude man ja öösed valulises igatsuses. Korraga oli Marta mulle muutunud kõige kaunimaks unelmaks ja mu süda peksis ta järele kui linnukene, kel on suur häda oma pesa sees.

Aga film on film ja pole võimalik valgelt linalt ühtki naist maha tuua oma südame vastu. Ta laulab oma laulu, nutab oma nutu, lõikab su südamesse mitu haava ja kaob siis nähtamatuks. Filmi mehhaanik keerab oma nupud kinni, vaotab kella, ütleb: „soo, on aeg minna, kõht ongi kole tühi“ ja läheb koju. Aga sinu Ungari ööbik on keritud kuhugi võlli ümber, on vait ja vakka, ei tea arvatagi, et üks süda lõhkeb loožis armuvalude käes.

Siis ma mõtlesin:

Aga ta elab ometi, see preili Eggerth. Ja kaunis lähiksel, kui kaugel see Berliin siis nii ära ei ole? Rongiga kolistad veel, mis kolistad, aga lennukiga pole muud, kui istu sisse ja astu maha.

Ja nii ma selle peale kirjutasin järgmise kirja:

„Kõrgesti lugupeetud preili Marta Eggerth!

Olen Teie kunstist väga vaimustatud ja ka Teie ise olete mulle nii tuttavaks saanud, et julgen paluda: kui ma lähemal ajal Berliini sõidan, kas tohin Teie poole veerandtunniks sisse astuda?

Teid innukalt austav

T. Kinomaa.“

Ootasin kaks nädalat ilma joomata ja magamata. Vastust ei tulnud. Aga kolmandal nädalal sain roosa kirja, mis lõhnas maikellukeste ning puudri järele:

„V. a. hra Kinomaa.

Teie lugupeetud kirjale 26. VIII. 35. on mul au vastata, et olen väga liigutatud Teie tähelepanust ja mul pole midagi selle vastu, kui Teil on tõsine soov mind külastada.

Saksa tervitusega

Marta Eggerth.“

Marta Eggerth! Tema oma käega kirjutatud! Mul jäi hing kinni. Kogu selle päeva ja öö olin jällegi joomata ning magamata. Tal pole midagi vastu! Ja soovib koguni, et see külaskäik oleks tõsine. Pole kahtlust, ma meeldin talle. Ja kes teab... Paljudi võib maailmas juhtuda. Marlene Dietrichi mees on kah kaunis tundmatu suurus, mitte sugugi tähtsam kui mina. Ja need jutud, mis kõnelevad kõiksugusemaid asju Marta ning Kiepura vahekorra, pole usutavad. Reklaamivärk.

Nii polnud enam mingit kahtlust ega kõhklust: sõitsin Berliini. Küll mitte lennukiga, sest rahaasjad polnud vormis, aga ka rongiga jõuab kenakesti pärale. Vanasti sõideti koguni vankriga.

Hotellis panin fraki selga ja lille rinda. Kinon küll nii, et minnakse kosja silindriga, aga seda ei tulnud mul meele, sest süda oli kähkune ning kärsik. Olin pisut segane, kui auto peatus kättejuhatatud maja ees.

„Siis siin!“ ütles Romeo, kui astus Juulia majja. Ja niisama ütlesin eneselegi.

Aga maja ees oli väikene aed ja seal kastis üks lühike tüdruku tirts lilli. „Guten Morgen,“ sõnasin, „kas siin elab Marta Eggerth?“

Tüdruk noogutas peaga:

„Elab.“

Sammusin trepist üles. Võtsin viimase jõuhoo kokku ja kõlistasin. Veel üks hetk ja minu unelm seisab mu ees täies lihas ning veres!

Toanäitsik avas ukse. Küsisin, kas majaproua on kodus, olen tema tuttav Tallinnast, meil on määratud kohtamine.

„Soo?“ kergitas tüdruk kulme. Ja siis veel kord: „Soo?“

Kinnitasin, et just nii.

„Aga armuline preili on ju ise aias,“ kostis nüüd näitsik ja noogutas peaga lilli kastva tüdruku poole. „See on tema vana igahommikune komme.“

Nüüd viskasin oma äärmiselt segipaisatud pilgu lilletüdruku poole ja... tõepoolest, mõnigi joon on tuttav, nina, suu, silmad... jah, see ta on! Aga misukene! Tillukene, kahvatukene, madalakene, matsakukene... Mitte unelm, vaid kõige tavalisem tüdruk.

Ma ütlesin enesele: kurat! ja jooksin ümber vaatamata tänavale.

Ja ütlesin veel enesele:

Nii on film ja nii on elu. Nii on filmivärv ja nii on tõeline jume. Nii on unelm ja nii on maine tegelikkus.

Ei tea, mis see diiva minust küll arvas? Vahest nii: nii on need mehed kirja kirjutamas ja nii on nad tõeliselt...

*

Aga see on tõestisündinud lugu (pisukeste kõrvalisanditega) ja mul on tunne, nagu see kõik oleks olnud muinasjutt. Kuid filme Marta Eggerthiga vaatan endiselt heameelega — ta on nüüd mulle ainult vari, ainult filmiheli, mille mehhaanik võib nupuvajutamise ära kustutada, kui ta tahab.

Toomas Kinomaa.

TOSLEMI KINOKIRI

KAASAE LAV VAATAJA

FAY WRAY

Foto MGM

Kinopublik on väga mitmesugune. Peajoontes siiski ainult kaheksugune — need kes elavad kaasa lavastatavale tükile ja need, kes on enam-vähem ükskõiksed.

Loožide- ja rõdupublik (mitte galjorka) kuulub sinna viimasesse kategooriasse. See on selline saksem rahvas, kes istub niisama ajaviiteks, et pärast parematele ja peenematele lõbustustele siirduda. See on tuim publik ja ei tunne kuigi suurt huvi asja vastu. Eriti looži publik on väga tagasihoidlik. Vaata, — et üldse pärast teab, mis ekraanil sündis, — neil on paremat tegemistki, eriti kui istutakse paari viisi.

Kujutlege — linal jookseb selline film, et peaaegu karga kaasa, või jälle kisub pisarad välja, või kuidagi teistviisi sunnib elama kaasa. Need aga istuvad siin, nagu mängiks näitlejad seintele ja mittegi nendele. Need on saksem sort inimesi, kellel enestel küllaltki peeneid seiklusi.

Galjorka ja teise, eriti kolmanda platsi rahvas on hoopis elavamast verest. Neile on film sündmuseks, tõsiasjaks, aga mitte operaatori ega režissööri töövili.

Loožirahvale on tapmine ekraanil nali, galjorkale on juba elutõik.

Istusin kord kolmandas platsis, — paraku mitte sellepärast, et mul raha vähe, aga silmad! Ei näe hästi. Minu kõrval istub paarikene, — silmanähtavalt kuskilt agulist. Tüdrukul — kassinahk õlul, kindad auklikud, — poisil soni ja 7-sendine tükk lipsu, maniküür tehtud viimati mullu. Istuvad ja söövad sihvkasid, — et oleks pidu täielik. Ja jälgivad põnevi silmi linasündmuse. Seal areneb parajasti selline lugu, et kuskil üksildases kohas kargavad kallale kangelasele, kes on oma kallima just ära päästnud ähvardavast momendist, — kari bandiite — noad

käes. Silmaga näha kavatsus: mees maha pussitada ja naine ära röövida.

Sel momendil jääb mu kassinahaga tüdruku suu lahti — unustab isegi sihvkad ära. Tarretub ja sõnab ärevalt:

„Mis sa arvad, Juss, mis nüüd saab? Nüüd löövad ta vist küll läbi?“

„Ei usu,“ katsub Juss trööstida õrnat poolt, aga omalgi tundub hääles lootusetust.

„Aga kuhu ta pääseb,“ ahastab tüdruk edasi, „näed, tal pole revolvrit ega midagi! Mis ta teeb palja käega. Ei ta pääse kuhugi, — nüüd tapavad ta ära.“

Tüdrukul on peaaegu juba nutt varaks.

„Noh, ega nii ruttu see kah ei lähe,“ sõnab Juss õige kindlalt. Tundub, nagu oleks ka tema selles loos mingi kaudne kaastegur, kelle sõna ka midagi maksab.

Ja ennenäe, — juba hakkabki linakangelane hel-pima noid bandiite, ühes nugadega.

„Noh, kas ma ei ütelnud sulle,“ sõnab Juss vaivustatult, „nägid!“

„No on ka sigadus,“ kõneleb tüdruk edasi, — nüüd juba rahulikult seemneid krõbistades, — „niiviisi nugadega ühe kallale!“

„Sigadus muidugi,“ sülitab Juss.

„Aga nad said kah, ühel löi vist koguni pea lõhki,“ arutab tüdruk.

„Lõhki mis lõhki,“ on Juss nõus, „kittel oli kõva, täitsamehe töö. Kui selline maru vend ikka ühe an-nab, siis aitab kah.“

Niiviisi läks see jutuaine edasi, kuni filmi lõpuni. Kohe näha, et tundelised inimesed, õilsate mõtetega. Mitte nii, nagu need seal pehmetel toolidel ja looži-des, blaseerunud. Võib-olla magabki seal neist mõni, kes seda teab, — igatahes tuim element.

Soomes filmitööstus sammub tõusuteed

„Suomi Filmi» moodsatel ateljeedes ja laboratooriumis. Jutuajamine operaator Theodor Luts'uga

(„Filmžurnaali“ erikirjasatjalt Soomest.)

„Mul ei ole tarvis eestkostjaid ja üldse mulle ei meeldi mehed, kes...“ kõlab vaikuses vähe vihane hääl, kui astume Suomi-Filmi ateljeesse. Algul pole näha nende sõnade ütlejat, sest teda varjavad näiteseinad. Edasi astudes aga veendume, et need tulid kauni Birgit Nuotiale suust, kes oma armsama Jalmary Rindega on sattunud ägedasse sõnavahetusse. Kui meie poleks varem kohanud härra Theodor Lutsu ja temalt kuulnud, et Suomi-Filmi ateljees filmitakse parajasti lustmängu „Kõik armastava“ ateljeestseene, oleksime arvanud, et siin on lahti läinud tõeline perekonnatüli.

Ei ole vist üheski teises tööstuses märgata nii suuri kontraste, kui seda on näha filmitööstuses. Ateljeesse astudes on tunne, nagu oleksime sattunud mõnda vanakraami kauplusesse või õigem pandimajja. Kõikjal igasuguseid materjale, mööblit ja kaarlampe, milledest risti-rästi jooksevad läbi põidlatjämedused elektrijuhted. Seintel asuvad aukartustäratavad suured voolutahvlid, täis mõõtjaid ja katkestajaid. Laes hulka plekk-kupleid, kus igas ühes kümneid suuri elektripirne. Ning kõige selle korralageduse seas askeldavad määratud tööriietes higised montöörid, maalrid ja töölised.

„Suomi-Filmi“ kopeerimisruum.

Astudes aga edasi kulisside sisepoolele, üllatab meid äärmine puhtus ja suursugus. Uhkes rokokoo-stiilis saalis liiguvad elegantses hommikkleidis ilus naine ja pikk mees. Nüüd nad ei riidle enam, vaid kuulavad tähelepanelikult režissöör V. Vaala märkusi viimaseks prooviks enne ülesvõtet.

„On kõik valmis?“ pöördub režissöör V. Vaala härra Theodor Lutsu poole, kes askeldab kaamera juures. „On!“ vastab küsitav. „Kas hääleaparaat kuulab?“ — „Tööt!“ kostab vastuseks signaal.

Hääle-vastuvõtte aparaat on paigutatud teise hoonesse. Ühendus režissööri ja operaatoriga sünnib telefoniteel. Hääleinsener kuulab aga kõike, mis ateljees sünnib, kõvendaja kaudu ja vastab aja kokkuhoiu pärast kõigile küsimusile signaallega. Telefoni tarvitatakse ainult pikemaiks seletusiks.

„Täis valgus!“ hüüab äkki operaator Th. Luts. Samal ajal naksuvad voolukatkestajad marmortahvlites. Hiigel-lambid

Helifilmi monteerimise ruum. Tagaplaanil operaator Th. Luts.

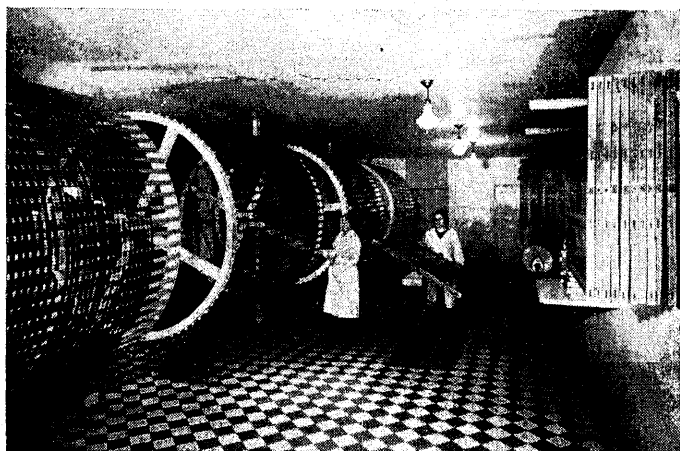
süttivad, dekoratsioonidel hakkavad särisevama kaar- ja efekt-lambid. Viimased aga vaikivad kohe valgustajate reguleerimisega.

„Viimane harjutus!“ kõlab režissööri energiline hüüe. Daam ilusas hommikkleidis hüppab närviliselt klaveri juurest püsti ja sammub kamina ette. Kohe, kui kuulduvad tuttavad sõnad: „Mul ei ole tarvis eestkostjaid ja üldse...“, hakkab Theodor Lutsu kummiratastel kaamera varjuna liikuma daamiga ühes. Nii sünnivad tasased üleminekud kaugetest ülesvõtetest lähedasteks.

„Selvä on!“ sõnab operaator Th. Luts. Hääleaparaat märgib kohe kahe signaaliga proovi õnnestumist.

Uuesti tõmbuvad tegelased ja kaamerad tagasi. Ning, kui grimmeerijad on puuderdanud näitlejate higised näod veel kord üle, läbib ateljeed uus käsklus: „Ülesvõte, vaikus, kaamerad!“ Kaamera ees naksatub sünkroonlaud, hääletud kaamerad liiguvad ja stseen kordub.

Järgmine stseen sünnib juba uues miljöö. Töölised sea-

Filmide kuivatusruum. Igale trumlile mahub 350 m filmi.

vad dekoratsioone, operaator Th. Luts jagab käsklusi prožektorite ja varjuheitjate paigutamiseks. Selles stseenis esineb juba teine naispeategelane. See on ilus blond Ansa Ikonen Rahvusteatrist.

Soomlased on suured ja visad töömehed. Kuigi on nii „põrgu kiire“, nagu tähendatud korral öeldi olevat, peetakse siiski kinni täpsetest söögi- ja peajasjalikult kohviaegadest.

Ateljeesse ilmub valgesse mantlisse riidetud „emäntä“ ja teatab, et kohv on valmis. Minnakse teise ruumi, kus lauad on kaetud ja tulijaid võtab vastu hää värskel kohvi lõhn.

Siin jutustab meile härra Th. Luts ühtkuiteist Soome filmitööstusest. „Suomi-Filmil“ olevat praegu käsil kaks suurt filmi: lustmäng „Kõik armastavad“ ja Soome rannakaitse võitlusi käsitlev film piiritusevedajatega „V. M. V. C.“. Viimast filmi lavastavat R. Orko. Peale nende kahe tulevat

lähemal ajal valmistamisele Soome välisministeeriumi poolt tellitud propagandafilm „Suomi“. Muidugi valmistatavat kõigi nende kõrval veel hulka väiksemaid lisafilme, mis jooksevad Soome kinodes kõrvuti välisfilmidega. Kuid ka teised Soome filmifirmad olevat möödunud suve jooksul valmistanud 3 suuremat filmi ja umbes 120 lisafilmi.

„Suomi-Filmi“ ateljee on Soomes üks moodsamaid. Tema laboratoorium on suurim ja eeskujulik Põhjamaadel.

Enne jumalagajattu sõnab härra Luts veenvalt:

„Nüüd, mil Eestis on rajatud väike riiklik toetus filmitööstusele, olen kindlal arvamisel, et ka Eesti suudaks oma filmitööstuse sama tasemele viia, kui see on praegu Soomes. On ainult tarvis energilisi asjatundjaid-algatajaid, tarvilisel määral spetsialiste, rahval isamaa-armastust ning usku oma ettevõttesse!“

A. A.

KATHLEEN BURKE
moodsas supelkostüümis.

Merle Oberon kõneleb silmade kaunistamisest

„Silmade jumestus teeb imet,“ ütleb Merle Oberon ühes intervjuus.

„Silmad... haruldased, eksootilised, veidi ülespoole juhitud nurkadega, läikima hakates nende omaniku rääkides...“

Kuulates Merle Oberoni silmadest jutlevat, illustreerivad kogu aja ta oma silmad öeldu tähtsust.

Ta lausub: „Väsinud silmad kaotavad igasugu võlvuse. Nad muutuvad tuhmiks ning elutuks. Kuigi nende värv ja lõige on hea, nad lakkavad mõjumast. Mu varajase mate mälestuste hulka kuulub ütetus inimestelt: „Millised ebatavalised silmad tal on!“ Säärased märkused ei meeldinud mulle tollal, kuna ei soovinud, nagu enamik koolilapsi, mitte mingil juhul olla ebatavaline. Nüüd ma aga hindan seda, et mu silmad on ebatavalised. Vastasel korral poleks Alexander Korda mind kunagi valinud filmi jaoks. Omades armsaid silmi, peab alalise hoolitsuse abil kindlustama ka nende võlvust. Ma kümblen omi silmi kaks korda päevas hea silma-lahuga. Igakord silmis väsimust tundes ja neile mitte rahu võimaldada saades, ma kasutan kaht kummiga puuvillapadjakest. Neid silmile pannes ma lamen viis minutit. Sellejärele tunduvad puhanuna nii silmad kui ka nägu. Silmade jumestus teeb imet. Iga tütarlaps, kelle ripsmed on harvad, võib muuta neid tihedaks järgmiselt:

Esiteks pehmendate ripsmeid õhukese Gold-kreemi korraga, siis pühkige puuvilla tükkiga ripsmed kergelt üle. Järgnevalt harjake neid tušiga. Tagajärg — ripsmed näivad palju tihedamad, ning pikemad. Loomulikult sobib säärane jumestus ainult õhtuks. Päeval olgu jumestus võimalikult vähemärgatav.“

Merle Oberon märgib ka silma varjude kasulikkust.

„On olemas suurepärase silmade ilu preparaate, mis ei pane üksi ripsmeid kasvama ja ülespoole tõmbuma, vaid mida võib kasutada ühtlasi kui silmade varjutajat. Kerge puudutus laugudele ning silmad omavad pehme, külgetõmbava läike. Mainitud ripsmekasvatajat ja silmade varjutajat võib kasutada järgmiselt: kesköö-sinine brünettidele, vaskbeež blondele ja värvitu õhtuks. See pole kuigi kulukas.“

Kui teil on mingi iluküsimus, kirjutage Ann Cooper'ile. Ta teatab teile vahendeist, mida kasutavad filminäitlejad. Ta annab ka aadresse, mille kaudu võite saada ilu preparaate. Adresseerige oma kirjad talle, c/o. Screen Pictorial, 18 Henrietta Street, London, W. C. 2.

Jean Harlow elulugu

Jean Harlow

Foto. MGM

Jean Harlow nõrkuseks, kuni ta mäletab, on ikka olnud film. Ta külastas kõiki kinosid ja luges kõik filmžurnaali kaanest kaaneni läbi, peites neid ööseks padja alla.

Kuid isegi lapsepõlve unistused ei ulatunud kõrgusteni, kus ta praegu on kütkestavana, pimestavana, plaatina-blond tähena.

Ta perekonnas pole kunagi olnud ühtki teatri professioniga inimest. „Muidugi,“ lausub Jean, „ma mõtlesin sellele, kui suurepärase võib olla nende ilusate staaride elu. Kuid mu auahnus lõppes sellega. Minule oli see liig peadpööritavalt kauge ja kunagi ei unistanud ma saada selle osaliseks.“

Jean on sündinud tuulisel märtsikuu 3. päeval perekonna vanas hallis kivimajas Olive tänaval Kansas linnas. See oli tema vanavanemate kodu, kus ta isa ja ema elasid tol ajal. Kuid millist nime anda pisikesele linalakale. Perekonnanimi oli Carpentier. Ema neiupõlve nimi oli Harlow. Kui ta oleks sündinud poisiks, ta nimi oleks olnud Harlow Carpentier, et jäädvustada mõlemate perekondade nime. Õnnelikud sugulased leidsid kompromissi ja nii leiutati nimi tibatillukesele linalakale. Nad ristisid tema Harlean'iks, mis oli kõige lähedasem nimi Harlow'le. Jeani isa oli arst. Tema vanaisa oli õnnelik varanduse pillaja ja uue baby ema oli vanavanemate ainuke laps. Uhked vanavanemad ei tahtnud kaotada väikest Harlean'i, nende esimest lapselast ja nii asusid Jeani isa ja ema vanasse halli majja Olive tänaval.

„Mu vanavanemad olid kõige lapsikumad vanavanemad, kes kunagi elanud,“ ütleb Jean. „Ma olin väike, hellitatud tüdruk selle 2 aasta jooksul. Kogu lapsepõlve olime vanaisaga head sõbrad. Ma usun ta mõjutas mu mõtete ja ideede

kujunemist rohkem kui ükski teine.“ Kuid see ei võinud kesta igavesti. Jean'i isa ja ema soovisid maja omale. Nende last hellitati üleliia ning nad kartsid ta rikkumist liig suure tähelepanu tõttu.

Perekonna konsiilium kutsuti kokku ja otsustati, et noorpaaril peab oma maja olema. Paar päeva pärast Jean'i teist sünnipäeva laps leidis end suurepärasest uuest kodust, mis asus Kansas linna kõige rohelisemas ja suuremas parkis. Ka see oli hall maja ja mitte kaugel vanaisa omast, keda ta nägi iga päev kogu kevade, sügise ja talve.

Suved aga möödusid naerdes maal vanaisa majas Missouris jõe kaldal. Siin Jean õppis ujuma, ratsutama ning jalutama metsas lillede keskel, tehes pikki jalutuskäike.

„Ma armastasin seda,“ ütleb Jean. „Kui mõtlen nende õnnelikkudele päevadele, soovin, et igal inimesel võiks olla nii õnnelik mälestus lapsepõlvest.“

Ta mainib ka vanaisalt kingitud hobust „Babe't“, tugevat väikest ponit, kellega ta ratsutas mööda samblaga kasvanud laiska jõekallast.

Kui Jean oli 7-aastane, asusid ta vanemad eeslinna elama, mis asus 35 minuti teel linnast. Siin oli tal palju tegemist partide, lammaste ja põrsastega. Ta adopteeris 23-liikmelise partide perekonna ja see tõi talle esimese tõelise südamevalu. Ühel hommikul ärgates avastas ta, et keegi alatu varas oli kõik 23 parti, tema päatajalgsed mängukaaslased, ära viinud.

Nüüd oli Jean koolis. Ema tõi teda igal hommikul linna Miss Barstow'i tütarlaste kooli.

„Sest ajast hakkasin hindama oma ema ning kõiki ta püüdeid mulle võimaldada kultuurset elu algust,“ lausub

Jean. „Ma hakkasin teda järjest rohkem armastama, enam kui ühtki teist inimest, ja meie tundsiime rõõnu üksteisest.“

Endiselt valmistasid talle palju lõbu loomad. Koerad olid osa tema elust ja on praegugi. Sugulastelt ja sõpradelt kingitud nukud heitis ta kõrvale, välja arvatud Isabelle. Ta oli ilusate lokiidega, Hiinas valmistatud. Oli olnud Jean'i ema lapsepõlve nukk, ning nüüd säilitatud talle. Ta unustas tükiks ajaks omad loomad, mängides Isabellega. Järgnes teine suur südamevalu, kui Jean lõi juhuslikult Isabelle pea vastu tooli ja ta Hiina lokid purunesid veranda põrandale. Kuid vaene Isabelle eksisteerib praegugi veel Jean Harlow Hollywoodi kodus, mähituna siidpaberisse. See oli ta ainuke mängunukk.

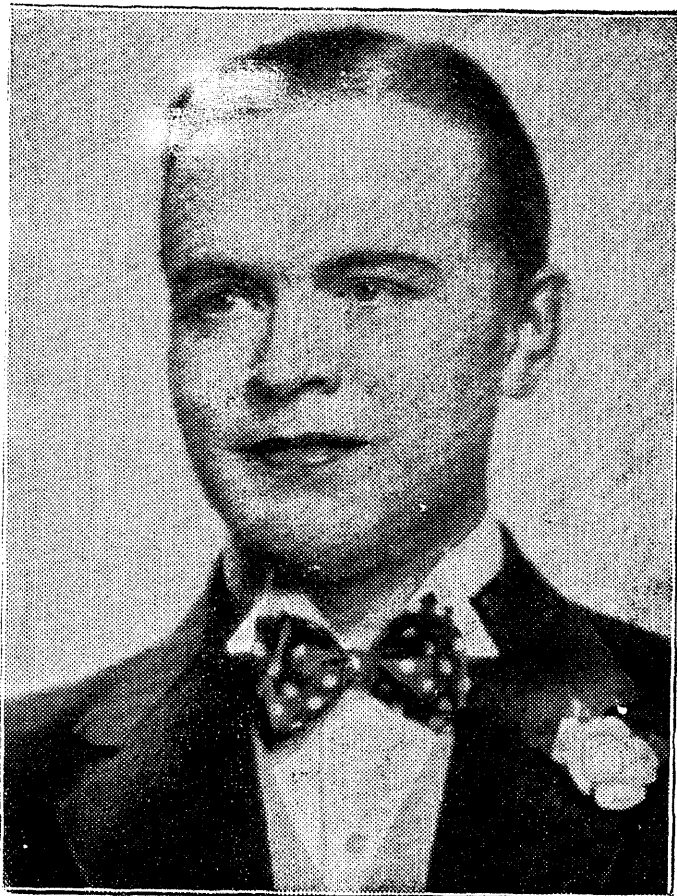
Jean tunnistab, et ta oli ebaharilik laps, kuna ta ei hoolinud omavanustest lastest, samuti mitte riistest. Nii riistas ema teda väga lihtsalt.

Kunagi ei unusta Jean Emma't ega Anna't, kaht neegri-naist, kes mängisid tähtsat osa tema varajases elueas. Emma oli majavalitseja ja Anna keetja. Mõlemad olid kadedad igale, kes hoidsid Jean'i. Emma kiigutas aastaid tagasi magama, kuna Anna jutustas talle ilusaid lugusid.

9-aastaselt kutsuti Jeani ühele sünnipäevale, kuigi ta ei hoolinud pidutsemistest. Ema tõi talle uue kleidi, kuid Jean soovis jääda vanasse, kuna ta tahtis tunda end hästi. Ta pani küll uue kleidi selga, kuid enne minekut vahetas ta ruttu uue vastu — ja tundiski end hästi.

Kui Jean oli 10-aastane, läksid nad emaga Kaliforniasse. Isa ja ema olid veidi enne seda lahutunud, kui nad asusid maale.

Vahekord emaga süvenes veelgi. „Kui mul saab kunagi

Gustav Fröhlich Foto. Ufa
esineb varsti uues „Ufa“ filmis

Hans Junkermann Foto. Ufa
mängib uues Ufa filmis „Noor krahv“ peaosas

tütar olema, ma loodan võimeline olema talle pakkuda arusaamist, sümpaatiat ja sõprust, mida minu ema andis mulle,“ lausub Jean. „Meie oleme kui õed, mitte kui ema ja tütar.“

Nad jäid 3 aastaks Kaliforniasse, tehes vahepeal vaid lühiajalisi visiite Jean'i vanaisale. Nad asutasid kodu Hollywoodis ja Jean'ist sai Hollywoodi tütarlaste kooli õpilane.

Kojuigatsus hakkas neid piinama ja 3 a. pärast, kui Jean oli 14-aastane, nad tulid tagasi Kansas linna. Samal aastal Jean haigestus esmakordselt tõsiselt. Ta oli ikka olnud tugev tüdruk, kuid nüüd haaras teda scarlet palavik, mis pani teda kauaks voodisse.

Aasta lõpul Jean'e ema abiellus Marino Belloga ning võttis tütre kaasa uude kodusse Highland pargis, Chicago eeslinnas.

Jean'ile meeldis võõrasisa esimesest pilgust ning neist said suurepärased sõbrad.

Sisseseadnud end uues kodus, Jean astus Ferry Hall'i Lake Forest'is. See oli tema esimene tütarlaste internaat ning rõõmustas teda. Ema külastas teda iga päev seal ning tõi talle kaasa suurepäraselt Anna poolt valmistatud toitu. Nii muutus Jean'i tuba pärast tunde, Anna küpsetusoskuse tõttu, kaaslaste kogumispäigaks.

Igal reedel oli gümnaasiumis tantsuõhtu, mis oli suureks elamuslikuks õhtuks nädalas. Enamik tüdrukuid jäi nädala lõpuks kooli, välja arvatud Jean. Ta kiirustas ikka Highland Parki oma pere juurde. Kuid ühel säärasel reede õhtul Jean elas üle oma esimese armastuse afääri.

Kõik juhtus täiesti ootamatult. Jean oli vast 16-aastane. Esmakordselt 2 aasta jooksul otsustas ta jääda nädala lõpu kooli. Ema oli tulnud teda külastama. Jalutades ning vesteldes emaga tundis Jean korraka soovi vaadata veidi

seda tantsuõhtut pealt. Ta seisis pool varjatult rõdul, vaadates alla tantsijatele. Üks sõbrataridest märkas teda, tulles üles saleda ilusa noormehega.

„Minutil, mil teda kohtasin,“ naerab Jean, „mõistsin, mida tütarlapsed võivad leida noortes poistes. Meie lobsime vaid mõned minutid, siis läks ta tantsima, mina magama. Tema oli Charles F. McGrew, keda kutsuti „Chuckiks“.

Jean ei kohanud teda enne kevadet, kuid oli kogu talve teda meelestanud.

Värskendava kevadega lõi noor muretu romaan õitsele.

„Selle suve ja varajase sügise,“ mainib Jean, „meie elasime väga rõõmsalt, väga noorelt, väga muretult. Chuck oli vaenelaps, kes elas oma vanavanematega Chicagos ning veetis iga nädala lõpu meie kodus Highland pargis. Meie tantsisime, mängisime tennist, ujusime ja naersime.

Ja muidugi, meie rääkisime abiellumisest.“ Kuid kuigi mõlemad perekonnad nägid heameelega nende sõprust, nad hävitasid kõik abielu mõtted, sest Jean oli 16-aastane, Chuck 22. Siiski Jean ja Chuck näisid palju vanemaina.

Nad tahtsid abielluda — otsustasid abielluda. Ühel septembri õhtul kell 10 nad laulatati ühe sõbraliku preestri poolt, kelle naine ja üks naaber olid tunnistajateks.

„Nüüd tagasi vaadates sellele asiolule, ma mõistan, kui õigus oli meie vanemail. Meie olime liig noored abiellumiseks.“

Paar kuud Chuck elas Jean'i ja ta perega nende kodus. Siis nad siirdusid Kaliforniasse. Beverly mägedes nad leidsid „hispaania armastuse“, millest nad unistanud ja ühes hea Annaga, kes nende majapidamist korraldas, algasid nad õnnelisi ja rõõmsat elu.

„Chuck oli sõbralik inimene, armastades inimesi ning pidusid,“ seletab Jean. „Meie maja oli uuele sõprade ringile peakorteriks. Mul on paar lähedat sõpra ja ma tunnen neist rõõmu, kuid hulgad ei huvita mind. Mul oli pöörane kojuigatsus ema järele.“ Jean'i palvele vastu tulles ta ema ja võõrasisa asusid Kaliforniasse Jean'i lähedale elama. Ema ja tütar olid jälle lahutamatud, kuid Jean muutus siiski rahutuks. Ta tahtis tööle minna, olles tüdinenud seltskonnast. Sel ajal, uute sõprade hulgas, kes teda külastasid, ta kohtas noort Lucille Lee'd. Selle kaudu sai ta juhuslikult soovituskirja filmistuudio direktorile esitamiseks. Ta polnud kunagi mõelnud näitlejannaks saamisele ning pani kirja kodus laualaekasse, kuhu see ununeski.

Ühel õhtul ühes teises seltskonnas jutlemine siirdus jälle filmile ning mõned külalised vedasid kihla Jean'iga, et ta ei julge minna studiosse nõutama omale tööle.

Järgmisel päeval, et võita kihlvedu, Jean riietas end kõige paremini ning väljus. Ta registreeris end Central Casting büroos ning sammus siis Fox studiosse, kus tal oli pikem kõnelus direktoriga. Ilmudes koju, ta kasseeris sisse kihlveo, arvates nüüd kõik möödas olevat.

Omakas imestuseks ta hakkas saama kutseid mängimiseks. Ta lükkas esimesed kutsed mitmesuguste vabandustega tagasi. Ta oli kaotanud julguse. Lõpuks, ühel päeval, läks ta naljapärast Fox filmi juure tööle — mängima „ekstrat“.

„See oli nagu unelm,“ ütleb Jean. „Igaüks oli kena mu vastu, valmis aitama mind. Mõni päev hiljem sain ma kutse pikemaajaliseks tööks. Sel ajal töötasin ma kui „atmosfäär“ Richard Dix'i ja Ruth Eden'iga Paramount filmis „Moran of the Marines“. Järgnes kutseid teistelt studioselt.“ Hal Roach studio direktor oli näinud vaid mõningaid võtteid temast, milledes ta esines julgelt. Ta sai lepingu 5 aasta peale tulla mängima naispeaosi.

Hans Stüwe

Foto Ufa

on Marika Röck'i partneriks uues Ufa filmis „Sa pead minu kuninganna olema“.

Sest ajast filmi võlu oli pugenud Jean'i verre. Ta oli võitnud filmikrediidi kahes lühikeses filmis „Whoopie“ ja „Suudlemata mees“. Kuid kodune õhkkond polnud just kõige rahulikum. Tekkis arusaamine liig varajasesst abiellumisest, ning lohutuseks olid vaid filmid.

Jean kirjutas 5 a. Hal Roach'i studio lepingule alla ja Chuckiga nad nõustusid sõbraliku lahutusega. Chuck siirdus Chicagosse, Jean vanemate juure.

Ühe asja oli Jean jätnud tegemata, nimelt vanaisale teatamata oma tuleviku plaanidest. Ühel ööl helistas vanaisa talle Kansas linnast, olles ärritatud ja vaevalt suutes väljendada end arusaadavalt.

Samal õhtul ruttasid Jean'i vanavanemad kinno ning avastasid oma armsa lapselapse paradeerimas üle lina. Ka see pöörutas vanaisa, et Jean oli adopteerinud oma ema nime: Jean Harlow, säärase karjääri tarvis. Tagajärg — Jean lubas jätta filmikarjääri ja olla jälle Harlean Carpenter.

8 kuud ta ei teinud peaaegu midagi, puutudes vaid väheste sõpradega kokku. Monotoonsusest pääsemiseks ratsutas ning ujus ta, kuid muutus päev-päevalt rahutumaks. Ta tahtis jälle näitlejaks saada. Ühel päeval saigi ta kutse mängimiseks väikest osa Clara Bow'ga. Ta võttis kutse vastu. Järgmisena töötas ta kahes lühifilmis Christie studios. Seal ta kohtas Ben Lyon'i ja Jimmy Hall'i. Need kaks poissi töötasid Howard Hughes'ile „Põrgu inglites“, mis oli helifilmiks ümbertöötamisel. Kuna Greta Nissen, peaosaline, ei saanud New-Yorgist tagasi tulla, pakuti see osa Jean'ile. Jean nõustus, kuid enne vanaisalt luba saades pi-

Grete Weiser Foto Ufa

mängib uues Ufa filmis „Üks üleliigne laevalael“.

kema telefoni kõne järele. Selle filmiga Jean tegi sensatsioonilise hüppe, millist Hollywood pole varem näinud. Edu „Põrgu inglites“ tõi talle pikaajalisi lepinguid. Halb oli aga see, et nüüd teda tüpiseeriti, ilma et tal oleks võimalust olnud näidata teistsuguste osade mängimisvõimet.

Igal õhtul pärast „vambi“ tegemist stuudiost koju tullest Jean kurtis oma mured emale, olles nii õnnetu seepärast.

Lõpuks ta saab kutse tulla Ameerikasse. Ta on õnnelik võimaluse üle jätta Hollywood, kes pole talitanud õieti oma Jean'iga. Poolteist aastat rändas Jean mööda Ameerikat, mängides neli, vahel viis stseeni päevas.

Siis ühel õnnelikul päeval Jean saab kutse Metro-Goldwyn Mayerilt pikaajaliseks lepinguks. Jean tuli tagasi Hollywoodi. Ta sai peosa filmis „Punajuukseline naine“ ja oli õnnelik. Tast pidi saama uus tüdruk uue juuksevärviga, mitte enam plaatina-blond sireen.

Ent varsti armus Jean jällegi. Metro-Goldwyn-Mayeri stuudios töötades mõistis teda hästi ning aitas Paul Benn, filmi „Punajuukseline naine“ tootja. Niipea kui film valmis, nad abiellusid, olles olnud 3 a. sõbrad. Pulmakingiks sai Jean Benn'ilt suurepärase maja, ilusaima Lõuna-Kalifornias, kus nad veetsid oma mesinädalad. Kuid see õnn oli üürrike ja tragöödia tungis Jean'i ellu. Mees, keda ta armastas ning jumaldas, leiti varsti peale abiellumist oma käe läbi tapetult. Õnn põgenes Jean Harlow elust. Kriiskavad pealkirjad mainisid tema nime igas ajakirjas.

Enne seda saatuslikku päeva ta algas oma uut M-G-M filmi „Punane tolm“. Partneriks oli Clark Gable. Igal

võimalikul juhul Paul Benn ruttas vastu oma mõrsjale säravate silmadega. Jean tahtis nüüd kõike unustada töös. Ta oli vapper, kandes vaikides oma muret.

Järgmised filmid... „Hoia oma meest“ jälle Clark Gablega, siis „Lõuna kell 8“.

Suvekuul 1933 tegi ta ühe isikliku turnee ning tagasi tulles esines filmis „Blond mürsk“. Vahetevahel teda võis kohata seltskonnas mitmete hästi tuntud Hollywoodi noormeestega. Tekkisid kuuldused, kuid Jean naeris neile.

Film „Blond mürsk“ oli edukas. Filmijaks oli Hal Rosson. Tema arvele tuleb panna filmi edu, mille ta saavutas peamiselt suurepärase valgusefektidega. Oli ta ju teaduslikult uurinud valgustusseadeldist, kasutades seda ka Jean'i plaatina-blond juuste esiletõstmiseks.

Juba eelmistes filmides oli Rosson imetlenud Jean'i. „Blond mürsk“ filmimise ajal neist said sõbrad. Filmi lõpetamisel Arizonas nad armusid. Tagasi tulles nad abiellusid. Kuid see õnnelikkus ei kestnud kaua. Kaks nädalat peale abiellumist Jean haigestus pimesoole põletikku ning opereeriti.

Nüüd on ta terve ning valmis tööle asuma Metro-Goldwyn-Mayeri stuudios.

Camilla Horni puhketunnid Bell' Arias

On ikka veel inimesi, kes usuvad, et filminäitlejate elu on ainult ilus ning muretu. Nad mängivat aastas kaks kuni kolm filmi, milleks kuluvat aega umbes kuus kuud. Ülejäänud kuus kuud oleval määratud laisklemiseks, rahu nautimiseks.

Rahu! Ja, kui vaid aimatakse, milline see rahu on! Ma ei taha ju vaielda, et ma ei puhka Cap Martinil, oma villa Bell' Arias viibides. Kuid rahu, seda õiget rahu, mil midagi ei ole vaja mõelda, mil saab end täiesti ilmast eraldada, seda meie, filmi ja teatri inimesed, ei tunne peaaegu sugugi. Seda leiame alles siis, kui eemaldume vaateväljalt ning senini — noh, vaadelgem minu suurt kolleeginnat Adele Sandrocki! —

Villa Bell' Aria Cap Martinil — see kõlab imeilusalt. Siin on ka imeilus, kui võib segamatult kuulutada aariaid. Mitte neid, mida mu viimane filmipartner Louis Graveure laulab, vaid mere ilusaid, unistavaid meloodiaid, nii ööl kui päeval.

Ei kusagil mujal tundu mulle telefoni helin nii hoolimatuna ja julmina kui siin. See võimatu aparaat! Ent kui elutähtis on ta mulle, ühendades mind ilmaga, milles tahan viibida ja tegutseda. Ma pean alati jääma ühendusse Berliiniga, Londoniga, Pariisiga, Viiniga ja Roomaga. Ei möödu ainustki päeva, mil ma mõnega neist kohtadest ei kõnelaks. Kui on olnud pikem kõnelus ja kauplemine, siis ootan kannatamatult uut helistamist, uut otsustust, kas angažement läheb läbi või ei.

Sageli on töökuud palju närvekosutavamad, kui meie niimetatud „puhkus“. Krahhi ateljees esineb vaevalt, kõiki valdab tahe töötada rahulikult koos.

Rahulikud päevad minu villa Bell' Arias, on alati viimased päevad enne ärareisu uude angažementi. Siis võib rahulikult lasta telefoni heliseda. Saadetakse vaid keegi aparaadi juure ja lastakse öelda, et minuga saab kõnelda alles 32. novembril... Täiesti aus see ei ole. Vaevalt on kuuldetu asetatud hargile, kui küsitakse uudishimulikult: „Kes see oli?“

Nii ollakse alati liikvel, tagaetud ja jälgitud, ent ilus on see siiski! Oo, nii ilus!

See rahutu elu, mida meie kunstnikud elame, on kirjeldatud filmis „Igatsen sinu järele“. Selles hülgab keegi tõeliselt kunstile pühendunu suure karjääri, kuna eelistab rahulist õnne eemal suurest ilmakärast. —

Võib ju olla, ent mina isiklikult ei mõista seda õnne täieliselt ning sellepärast pidid autorid lõppu muutma, sest minu juures tähendab kunst enam kui mu Bell' Aria!

Joan Crawford

Foto MGM

«Edevus on vooruseks mitte paheks,» see on Joan Crawfordi arvamine

„Meie ilumõisted on väga erinevad“, lausub Joan Crawford, „samuti kui on erinevad arusaamine arhitektuurist ja kunstist. Isiklik ilu on moodsa eluga kaasaskäiv. Moodsaks ilu mõisteks on lihtsus. Näole laskuvate ja nägu katvate lokkide aeg on möödas, see ei sobi töökate naiste ajajärku, kus kasutatakse rohkem mõistust kui oma nägu.“ Crawford peab näo ja keha võrdselt tähtsaks. Viimane peab omama vormitud voolavuse. Kui inimesed ütlevad, „ta on ilus“ sellega on mõeldud nägu kui ka keha. Inimene peab katsuma olla ilus pealaest jalatallani. Iga naise huvides peaks olema teha end võimalikult ilusaks. Peab pöörama hoolika tähelepanu näole. Hea tahtmine tasub end hästi.

„Muidugi meie ei või mitte liiga palju arendada edevust hea väljanägemise saavutamiseks“, lisab ta lõpuks, „kuid paljud naised ei jäta omale küllalt aega näo puhastamiseks, vannitamiseks, maniküüriks ja üldse näo naha eest hooldamiseks.“

Grace Moore

Grace Moore pole primadonna! Ärge ärritage. Ma ei taha sellega öelda, et ta ei oska laulda. Mõtlen, Grace Moore ei sobi tavalisse filmiprimadonna raami. Ta pole naine-amazon, kes on tujukas, pillub asju ja sõimu ning teeb end eba-meeldivaks kõigile tuttavale. Grace Moore evib tõelise näitleja peenetundelise natuuri, kuid ta pole tujukas.

Öeldakse, et inimest ei õpi enne tundma, kui abiellud või mängid temaga bridži. Ei tarvitse sugugi abielluda näitlejaga ega võidelda temaga lepingu pärast. Teie saate hea läbilõike karakterist temaga koos filmides.

Kui Grace oleks tujukas, ma poleks võimeline jutustama vahejuhtumisest, mis aset leidis „Armasta mind igavesti“ viimase stseeni filmimisel. Olime kõik väsinud kui koerad. Oli hiline laupäeva õhtupoolik — segunenud meie väsimuse ja igatsusega puhkerohkest pühapäeva visioonist.

Korraga ilmus lavale suur, mitmekesiste lilledega täidetud korv. See oli kingiks Grace Moore'le filmipersonaalilt. Mõnendiks valitses vaikus, mil mehed andsid staarile lilli. Väsinud pilk ta silmist oli kadunud, mida asendas suurepärase Moore läige. Kuid selle kõige juures oli veel midagi. Grace Moore, kelle jalge ees oli kogu Metropolitan Operi maja „bravo“ hüüetega, oli südamlilikult liigutatud sellest tema filmis töötavate meeste austusavaldusest.

Grace Moore tänas igat ühingu liiget, direktor Victor Schertzinger'ist alates kuni pisema meheni, isikliku kingiga.

Schertzinger sai sigareti etüü, fotografeerija väärtusliku koktaili segaja, kaameramees ehtsast hõbedast keti. Tundes mu nõrkust tuliriistade vastu, andis ta mulle vana hispaania püssi, mida ma väga hindan.

Kui filmimine oli lõpetatud, küsiti minult, kas Grace on isekas. Mu vastus oli eitav. Edu pole tõusnud talle pähe.

Grace Moore annab maailmale jumaliku kingi — oma hääle. Kuid ärge lubage kellegil öelda tema kohta kõrk. „Armasta mind igavesti“ filmimisel tõrjuti lavalt mitmed külalised, ent see polnud tema korraldus.

Ühel päeval viibis studios tuntuud välismaalaste paar, saates sõna Grace'le, et nad soovivad näha teda filmimisel. Ta laskis neid sisse paluda ja valmistus väarikate külaliste vastuvõtuks. Kuid külalised ei saanud. Grace'i tuli õpida, et „mitte külalisi“ tähendas tõepoolest mitte külalisi.

Ta veedab nii palju aega lobisedes oma sõpradega, et ta mees on sunnitud neid einetamise ajal välja ajama tema garderoobist. Grace on rohkem huvitatud nendega jutlemisest, kui söömisest. Ta pole mitte ainult sõbralik, vaid sageli hoolitsev teiste eest. Üheks põhjuseks, miks Michael Bartlett ja Robert Allen olid silmapaistvad selles filmis, oli — ta andis neile võimaluse „varastada“ stseene. Kord, kui ta pidi jälle raadios esinema, korraldas ta võimaluse Bartlett'ile ja teisele näitlejale enda asemel laulmiseks.

Mõned kuud tagasi sai Grace teada, et raadios esineb mrs. John Wallace, Columbia stuudio peajuuksuri naine. Grace tundis ning imetles seda häält. Ta ütles ära ühe lõunasöögi kutse, et kuulata kava, mille keskel telegrafeeris ta komplimente pr. Wallace'le.

Olen kuulnud, et kaks tütarlast miss Moore vana maja ümbrusest Tennessee's, saavad muusikalist haridust tema suuremeelsuse läbi. Kuid ma pole kuulnud seda temalt endalt.

On loomulik, et ta julgustab ja abistab noori näitlejaid, kuna ta pole unustanud isiklike pettumusi ning ebaõnnestumisi elu karmil teel.

Kord mängides ühes komöödias New-York'is, Grace proovis korraks tujuka primadonna osa. Näidendi meespeategelane nõudis ühe pisiosa mängija kõrvaldamist. See oli tütarlaps, kes arusaamatul põhjusel oli muutunud talle antipaatsiks. Lavastaja püüdis asjatult vahejuhtumit lahendada. Siis Grace ei suutnud enam vaikida. Ta sinised silmad välkusid tuld. „Kui see tüdruk läheb,“ teatas ta otsustavalt, „tuleb teil veel teine osa täita, ja nimelt minu.“

Tüdruk jäi.

Hollywoodis on Grace Moore esinenud edukalt loorbeid lõigates. Hollywoodile on suureks kasuks tema sealviibimine. Ta on toonud filmitööstusse värsket verd, mille järele seal suurt vajadust tunti.

CAROLE LOMBARD ja GEORGE RAFT
uues Paramount-filmis „R u m b a“.

ANNA MAY WONG

Foto Paramount

Claudette Colberti šarm on tema loomulikkus

Claudette Colbert on väga intelligentne naine — omades sääljuures haruldase huumorimeele ja loomulikkuse.

Prantsuse päritolu, ameerika kasvatus laseb oletada temas kahesugust natuuri, külm ja praktiline väliselt, lee- gitsev ja temperamentne seesmiselt. Ja kuigi miss Colbert omab temperamendi, on see hästi kontrollitud temperament.

Tema vastne film on „Isiklik maailm“. See on psühholoogiline film tulvil uusi ideid ja moodsaid seadeldusi, mis võimaldab Colbert'ile uusi eneseavaldusi. Oma töö kõrval ta evib suure huvi uue kodu ehitamise vastu. See on juba valmistatud miniatüüris, liikuvate seinte ja katusega. Talle soovikohaselt eksperimenteerimiseks.

Et olla ettevalmistatud maavärisemiste vastu, mis alaliselt rikuvad Lõuna-Kalifornia rahu, on Colbert korralduse teinud uut liiki ehitiseks, mis öeldakse olevat tugev küllalt ägedate raputuste vastuvõtmiseks.

Omas uues kodus ta kavatseb vastu võtta omi sõpru isiklikus kinos, kus näidatakse tema oma kuuteistkümne millimeetrilise kaameraga võetud filme.

Miss Colbert on väga huvitatud sündmustest Saksamaal, kus militaristlik kord on täieliseks vastandiks Kalifornia liikuvale ja rahulikule elule, oma lõpmatute apelsiini kasvudega, palmidega äärestatud puiestikkude ja looklevate kiingastega.

Kuula klatši viimastest ja elavamatest sündmustest Hollywoodis!

KÕIK POLE TÄIUSLIK.

Olnud Hollywoodis kümme kuud, Florence Brown anab edasi oma muljed mõnedest nähtud staaridest.

Joan Crawford: Üks pikk poos. Maalitud täiuslikult. Maitsekas riietuselt. Oleks ilus, kui ta toonitaks end vähem ja oleks enam humaanne.

Norma Shearer: Evib kõõrdi vaate ja kõverad jalad, kuid on siiski imestamisväärset ilus. Meeldiv näovärv, hambad ja põselohud. Magusaim iseloom. Leedi.

Garbo: Ta peab evima suurepärase kaameramehe.

Frederich March: Intelligentne ja väliselt silmapaistev. Väga ebanäitlejalik. Otsekohene ja võluv.

Francis Lederer: Riietub nagu väljalõige moežurnaalist. Lapselikult ennast täis. Naiivne. Temperamentne ja lõbus — loomulikult.

Ramon Novarro: Magus. Need silmad — ja see oliivnahk.

Dick Powell: Näib nagu ta ei võiks olla halb, kui ta katsuks seda. Väga meeldiv. Huumorimeelt. Aga tarvatab jumestust.

Ann Harding: Efektita. Natuke määrdunud.

Bing Crosby: Näib jätestekorjaja assistendina. Kannab vana sviitrit. Vana ja must müts. Paksuke. Ei ole üldse ideed oma enda tähtsusest. Kena.

Robert Montgomery: Liialdab oma rõhuga. Liig teadlikult tark.

James Cagney: Väike. Aga hää kehaga. Gentlemanlik. Ja üsna haritud.

KIBEDAD NURINAD.

Siin paar nurinat, mis mul meeldib esitada.

Pateetika! Pateetika! Greta Garbo, Constance Bennett, Marlene Dietrich püüavad meid vaimustada oma väärusteta talentidega. Teataval määral halastavana neile kolmele leedile ma tõmbaksin üles valge lipu, millel kirjutatud — „Tõmbu tagasi!“

Ma imestan, kui kaua filmitootjad mõtleavad, meie kannatame välja Bing Crosby't, Maurice Chevalier'i ja Carl Brisson'i. Nad on patuks meie mõistusele ja tervisele. Nendele tõstan üles valge lipu: „Loobuge! Loobuge!“

Taevas kuule minu appihüüdu võõra tarbetu talendi vastu! Neile ma hüüan: „Välja!“ Filmitootjad, miks mitte teha meile häädmeelt mõne meie oma parema talendiga?

Kes on need suured isikud, kes järjekindlalt tapavad

meie huvi helifilmide vastu sellaste vastikute tähtedega nagu Joan Crawford, Jean Harlow, ja Carol Lombard? Millised odavad imitatsioonid.

Avalikkus on juba vihjand oma vastustes parematele piltidele, et ta sallib ainult teatavat osa ülalmainituist. Mida varem nad võetakse lavalt, seda parem piltide tulevikule. Nad on tapnud enese nende endi tähtsusega, eriti kunagi kütkestav Garbo.

TREENIVAD NEID NOORELT.

Harold ja Mildred Lloyd kasvatavad üles oma lapsi otsarbekuseks. Hiljutisel Hollywood ballil, Gloria ja Peggy kandsid oma valmistatud tualette. Mõlemad kavatsesid õppida osavateks joonistajateks ja õmblejateks. Mida teeb aga Lloyd junior? Üldiste andmete põhjal papa Lloyd hoiab teda lina jaoks. Ta on sündinud näitleja ja Hal Roach teeks temaga lepingu kui papi lubaks.

LOOMULIKUD KÜÜNED.

Teil võibolla on huvitav teada, et Joan Crawford on jätnud küünte värvimise ja näitab neid tulevikus loomulikudena.

JOHN JA SUSAN ANN.

Virginia Bruce oli sunnitud ehitama aia ümber oma maja, sest tema tilluke tütar, Susan Ann Gilbert, õppis jalutama. Kuidas lendab aeg — ja John Gilbert ise, äkki kaob isiklikult vaatepiirilt, mis tema arvamise järele uuendab teda jälle filmikuulsuseks. Parimat õnne, John!

VÕIBOLLA JA, VÕIBOLLA EI.

Joan Crawford ja Franchot Tone siiski ei eita ega jaata kuulujuttu, et nad abiellusid nende reisul itta läinud suvel. Nad mõlemad lihtsalt naeravad ja ei ütle midagi, aga meie loodame, et see on õige, sest see näib tõesti olevat ehtne armastusabielu.

JOBY LÖBUD.

Joby Ralston (Mrs. Dick Arlen teile) päästis väikese Rickey, Arleni pärija, kui see äkki hüppas nende jahilt vette, et püüda kinni oma väike mänguauto. Joby, hää ujuja, hüppas sisse, täies riietuses ja päästis beebi.

Foto Paramount.
SYLVIA SIDNEY ja GENE RAYMOND.

Foto Paramount.
CLAUDETTE COLBERT ja CHARLES BOYER
filmis „Ühe arsti intiimelu“

Paul Kemp'i kaebus

Mind ei võeta tõsiselt!

See on täpselt nii nagu kuulsa ameerika humoristi Mark Twainiga, kes on kirjutanud palju suurepäraseid koomilisi raamatuid. Temast teame, et ta kogu päev lamab voodis ning seal omi humoristlikke skitse kirjutab. Kui see tõsiasi tollal teatavaks sai, naeris kogu Ameerika selle üle. Niisugusele koomilisele ideele, arvati, võis ainult Mark Twain tulla. Kuid, armsale Twainile ei tundunud see põrmugi koomilisena. Talle oli see täiesti tõsine asi. Sest, sellele vaatamata, et ta oli haiglane, leidis ta ainult sel tagasihoidlikul viisil omi ideesid. Kuid see on juba kord nii: harilik surelik võib voodis niikaua lamada, kui ta tahab, ükski inimene ei naera selle üle. Humorist Mark Twain lõbustas sellega aga kohe oma naerivat ümbrust.

Paul Kemp kaebab: „Imelik, et ka inimesi, kes näitlejatena on koomilised, väljaspool nende tegevust ei võeta tõsisena. Kui ma näiteks kauplen filmi produtsendiga oma engagementi üle surmtõsiselt ja päevade viisi kaalutletult, siis on igakord selle tagajärg naeruvapustus ning mulle öeldakse, et ma olen aegade suurim koomik. Sealjuures ma ei tahtnud sugugi koomiliselt mõjuda.

Mitte kusagil ei lähe mul teisiti. Istun ma tuttavate seas ning ütlen mõnikord: „Nüüd, lapsed, jätame nalja kõrvale ja kõneleme kord tõsiselt selle asja üle!“, siis võin kindel olla, et kõik laua ääres naerust painduvad.

Olen selle üle sageli järele mõelnud. Ning lõpuks olen jõudnud otsusele, et paljud suured humoristid, kelledest me teame, et nad tõelikus elus olid sageli raskemeelsed ja kurvad, oleksid pidanud enam hoolitsema oma otsekoheste mõju eest ümbrusele. Siis oleksid nad arvatavasti jõudnud veendumusele, et ei olegi nii halb, kui sind „ei võeta tõsiselt.“ Võtke inimesi kergelt ja lõbusalt ning teie leiate palju kiiremini tee üksteise juurde. Mis minusse puutub, siis pole see mulle tähtis, et mind tõsiselt ei võeta, peaaegu on vaid, et minu kunstis tõsiselt võetakse.

Ka üks intervjuu

Keegi nobe reporter „küsitles“ Leo Slezaki tema 60. aasta sünnipäeva puhul. Ta sai järgmise vastuse:

„Esiteks ei saa teie mind üldse intervjueerida, vaid ainult „küsitleda“. Teiseks, kui teie mind juba küsitlete, milleks pean ma siis palju sõnu tege-ma? Eelkõige on tähtis, et mina, härra Slezak, enesestmõistetavalt kõigist olen parim. Kõik teised, seda näeb juba väliseltki, ei küüni üldse minuni ning neil puudub geniaalsus. Kui küsite, kuidas lepin oma osadega, siis teadke, et toolilt tõustes on mul tunne, nagu väntaksin üht rasket stseeni Harry Piel-filmis. Mõnuga mõtlen tagasi ühele stseenile „Blond Karmenist“, kus mul oli rõõm veeta paar tundi voodis.

CAROLE LOMBARD.

Mitte tema kuldsed juuksed ega sinised silmad pole teinud temast võitja. Ta on ikka ja igalpool mõjunud isikupäraselt oma saavutistega.

Niisugused stseenid, olgu sellega kõigile uudishimulikkudele teatatud, on mulle kõige armsamad. Kuigi mu kehahamõõdud ületavad veidi normi ning peaksin olema maapealsete mõnude nautimises tagasihoidlikum, siiski tundub mulle film, mille stseenides küllaldaselt süüa ei saa, mitte täiuslikuna. Film „Blond Karmen“ jääb mulle ses mõttes meeldivamaks mälestuseks. Mõnuga meenutan stseeni, kus serveeriti baieri maksaklimpe ning mul oli võimalus enne ülesvõtet neid küllaldaselt proovida. Muide, tahan teile tunnistada nende jaoks, kes tingimata midagi minu eraelust teada tahavad saada, et mina — kuigi raske südamega — olen jõudnud otsusele oma „veetlevat“

keha sportlikult treeneerida ning sellepärast alustasin äsja südilt oma treeningut markide korjamisega.“

Hollywoodis lähivad lapsed moodi

Aastate eest adopteeris Gloria Swanson ühe väikese tüdrukku. Nüüd on tema eeskujul leidnud Hollywoodis hulka pooldajaid. Nii adopteeris Al Jolson ühe viieaastase poisi. Samuti tegid Harold Lloyd ja Wallace Beery. Alles hiljuti adopteerisid ka Joan Crawford ja Constance Bennett kumbki ühe poisi. Nüüd on vaikselt Hollywoodi villad muutunud laste mänguplatsideks.

Constance Bennett ja Dolores Del Rio jutustavad üksteisest

„Ma vihkan sõbra analüüsimist. Mul pole neid palju, kuid olemasolevad on mulle tähtsad. Minnes detaiideni, miks mulle erakordselt meeldib Dolores, ma teen kindlasti inimliku vea. Lõpuks, ela ning lase elada, on minu printsiip. Mul pole vähematki tahtmist seda teistele peale suruda.“

Sellise proloogiga aigas nõtke, armas Constance Bennett jutlemist Dolores Del Rio'st. Kaldudes veidi liialdusse, ta kinnitab, et ei salli üldse inimesi. Erandina meeldib talle Dolores. Siimatorkavalt brünett Del Rio ja mahe blond Constance — milline kontrastne paar. Erinevad igas asjas, väljaarvatud mis puutub otsekohesusse. Nad evivad selle omaduse, kuigi Dolores on tavaliselt diplomaat, kuna Bennett aga täiesti avameelne.

See oli ühe palava päeva hommikul, mil saabusin ta ilusasse lossi Holmby Hills'is. Riidetud valgesse pyjamasse, mis sobis ta päevitunud näoga, Constance juhtis mind salongi.

Kuna Constance võib olla terav, kui tal on selleks põhjust, siis on hakanud liikuma legend: kui tahate teda külastada, talitate paremini, visates esmalt kübara sisse. Ma ei avastanud temas pahurust. Ta oli nii mõnus, et uskusin nägevat ainult ta karakteri lapselikke külgi.

Peagi siirdus vestlus Dolores'ele. „Ta meeldib mulle, kuna ta on huvitava välimusega ja sõbralik. Tema olemusse on antud suur hulk parimaid voorusi ja inimlikkust. Constance usub, et vähesed naised tänapäev on ehtsalt kütkestavad. Dolores aga kindlasti.“

Ta tõestab, et kütkestavuse saladus seisab suuremalt jaolt ergutavas iseloomus. Ta hispaania ilu on suurepäraselt omapärane, kuid tema ei sõltu vaid sellest. Kõik, millega võib arvastada, on ära kasutatud, isegi ta koðu on arhitektuuri ja dekoratsiooni viimne sõna. Teda ei kõida moest läinud arusaamised.

Ta mainib end vanamoeliseana. Ja, kui teie tahate ilu ja šarmi nii nimetada. Kui ma räägiksin temaga, ütleksin: „Teie, vanamoeline? Dolores, jätke poos!“

Dolores on täis elu, ning miski ta ümber pole igav. Ta ärkab iga päev kindla mõttega, et talle juhtub midagi erilist. Ta on kindlas veendumuses elu erutavusest ja dramaatilisusest.

Õeldu õigustab ka Dolores'i ja Cedric Gibbons'i õnnelikku abielu.

Ma ei salli inimesi, kes on nõrgad, kes ei kasuta täielikult omi võimalusi. Milline erakordselt edasijõudev inimene Dolores on olnud. Ta tuli Hollywoodi, võõrale maale, et alata siin näitleja elukutsega. See oli tõesti raske ülesanne, kuna ta ei valdanud ingliskeelt.

Oma soovide teostamisele ligineb Dolores julguse ja kindlusega. Samuti pidi ta võitlema pikaajalise haigusega, nagu teie mäletate. See juhtus pärast abiellumist ning ta oli sunnitud loobuma filmist üle aasta. Ma pole kunagi kuulnud teda kurtmas asjust, mis talle kahjulikud olnud. Ta mainib vaid, et see tõendab elu tähtsust.

Ma imetlen ta tõsidust töö juures. Pole kunagi küllalt palju hoolt. Ta tunneb vastutust publiku ees.

Teie ei näe teda kunagi hädaldamas, kunagi pettumust valmistavas käitumises. Ta usub end kohustatud olevat nii olema, nagu austajad teda näha soovivad.“

Tutvustades oma sõbratari, Constance mängib valge sigareti pitsiga. Teenija teatab ta manageri saabumisest. Constance teeb korralduse ootamiseks.

„Dolores ei kujutle naist rumalana, samuti ei tee seda minagi. Usun, see on sillaks meie vahel. Dolores pole kade, pealiskaudne ega isekas.“

Ta auahnus tahab enam, kui olla tavaline staar. Tema arvamus järele on vähe — olla vaid dekoratiivne. Dolores on otsustanud kujutada karaktereid tõe alusel. Ainukene film, mida ta arvestab, mis on lähenenud tema ideaalide, on „Ülestõusmine“.

Mulle meeldib Dolores ka seepärast, et tema vastustes küsimusile ei puudu kunagi osavus. Ma vihkan maitsetuid inimesi. Dolorest ei ümbritse aga kunagi kribu-krabu.

Ma ei nõustunud tema juukse lühikeseks lõikamisega. Viimase pika olles võis ta neid siledalt taha kinnitada ning teha patsidega efektseid soenguid. Ta oli klassiline iludus, mille ta on, ma mõtlen, kaotanud juuste lõikamisega. Doloresel on hispaanlase väimuse, ning ta ei pea püüdma teisiti näida. Samuti kuulub siia tema aktsent. Viimane on talle eriliselt karakterne. See annab talle midagi, mida meie, ameeriklased, ei saa omada.

Teie tunnete Dolores'e olemust vaid filmi kaudu. Teie pole kunagi näinud, kuis ta tõeliselt on ja kahtlematult teie kujutlete teda väga julgena. Ta on seda tõepoolest!

Olen talle õelnud, et ta on pillaja, andes enesest liig palju. Kuid siis meie satume vastollu. Näiteks, ta armastab inimesi, see on tema loomulik impulss. Ta hoiab neid kuni nad kasutavad kurjasti tema usalduse. Mina aga instinktiivselt ei salli inimesi — kuni veendun vastupidises.

Meil on oma isiklik filosoofia, nagu näete, täiesti erinev, õnneks kumbki ei püüa teist veenda. Me hindame üksteise juures mitte tavalist sarnasust, vaid just täieist sarnasuse puudumist.“

Ma ei kujutle kaht teist naist Hollywoodis, kes elaksid nii peeneit, kui need kaks. Kõikumatuna nad julgevad olla ühendatud. Nad elavad targasti juhtides.

„Dolores on populaarne kõikidele klassidele, staaridele ja seltskonnale — kõigile, kellega ta kohtub, naistele samahästi kui meestele.“

Teda on hea vaadata, temaga on armas olla. Olen õnnelik temas sõbra evides.“ Meid katkestati. Bennett'i manager oli muutunud rahutuks ja nii ma õelsin adieu.

„Minu jaoks Connie on täiesti moodne naine, nagu ta peab tänapäeval olema! Hollywoodi keeles ta on „lihtsalt kolossaalne“. Inimesena ta on „eepiline väljaanne“.“

Ta on isekas, ja — ta on laskevalmis. Connie kunagi ei pehmenda lööki. Tavaliselt ta marsib seal, kuhu nõrk õde kardab astuda. Ta on täiesti külmavereline oma käitumises.

Nad järjekindlalt ketravad tast pikki lugusid, ja miks ka mitte. Ta on domineeriv noor lady, kes ainult ei ärata tähelepanu, vaid on ka seda väärt. Vähesed siiski tunnevad teda nii, nagu ta tõeliselt on. Olen vaimustatud just tema nõndanimetatud vigadest. Tahaksin, et minulgi neid oleks. Connie on ainuke naine Hollywoodis, keda ma kadestan!“

Suurepärase Dolores Del Rio on pihtil. Tahtsin kõige lähemaid teateid sellest keerulisest Constance Bennett'ist. Pöördusin otseselt Dolores'e poole, uskudes, et intiimne sõbratar räägib kõige autoriteetsemalt. Ja kuidas ta räägib!

„Connie ütleb,“ kihistab Dolores, „et meie tähtsam ühtlusetus seisab selles, et mina painutan end tahapoole inimestele kena olemiseks, tema aga ettepoole, et olla jäme. Nüüd aga ta ei liigu enam karmina ringi. See on ainuke, mida ta arvustus nõuab.“

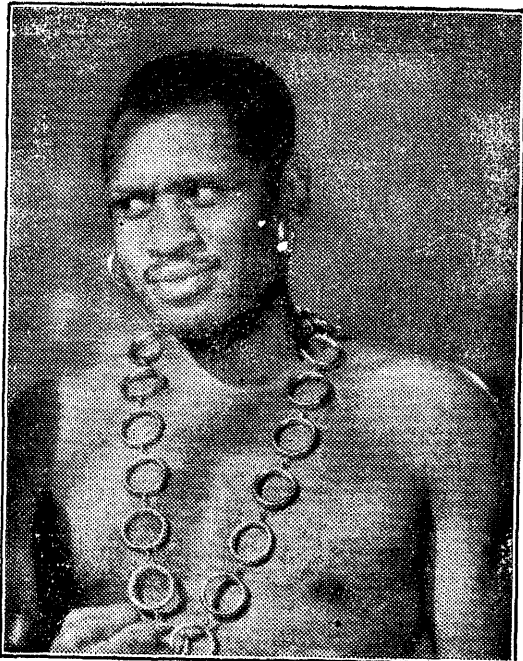

Foto: Bavaria-Film (M)

PAUL ROBESON,
kuulus neegrilaulja.

Connie on täiesti iseseisev ja vaba igasuguseist eelarvamusist. Ta on suurepärase naine, kes naudib elu, nagu ta tahab. Miks ka mitte? Miks peab ta elama, et meeldida teistele?

Nüüd teie ehk avastate põhjuse, miks nad arvustavad teda. Miski ei vihasta ju rohkem inimesi, kui nende igandend töekspidamiste ignoreerimine.

Olen jälginud Connie't ruumi astumisel. Ta suundub otsejoones nende juurde, kes teda huvitavad. Ülejäänuid ta isegi ei tereta. Nad sosistavad: „See Bennett! Olen talle tutvustatud vähemalt kümme korda ja ta ei tunne mind!“ Connie ei mäleta neid! Kord mainis ta endal olevat „elavandi mälu“.

Ja mina? Tahaksin käituda samuti, ei suuda aga koguda nii palju kuraasi. Connie on imestusväärne julge. Millist eneseusaldust see nõuab, muretseda enesele nii palju vaenlasi. Isekas? Ja, ta on. See ongi ta suure edu saladusi.

Võin öelda, et Connie on käsitanud oma karjääri paremini, kui ükski teine naine Hollywoodis. Suurepärase on ta algatusvõime. Vastused on Connie'l loogilised ning alati käepärast. Ta pole diplomaat, mis mulle isiklikult meeldib tema juures. Samuti ei evi ta poosi. See, muuseas, on Hollywoodi pere armsaim trikk. Connie on täht, kes pole mõjustatud filmi kuulsusest. Mulje temast 9 aastat tagasi oli samane, mis praegugi. Juba siis mõelsin: — Milline võluv tüdruk! Minutil, mil kuulsin teda kõnelevat, jõudsin otsusele, et ta on väga peen naine. Mulle pole ta peen naine ükski seesmiselt, vaid ka väliselt. Ja teate miks? Ta ei kaldu kunagi diletantlikkusse. Ta riietub pigem elegantse ilmadaamina kui filminäitlejatarina. Tema garderoob on sobiv New-York'ile, Londonile ja Pariisile. Connie maitse on suurepärase. Ta teab, kust teha omi oste. Enamik ta riideid on prantsuse päritoluga. Ta koetud asjad saavad teatud ärist Inglismaalt. Käekotid, kingad, kõik on tal hoolikalt valitud moodsamaist asutisist.

Connie elegants pole midagi sellist, mis oleks saavutatud Hollywoodi kuulsuse pärast. Tal on kombeks olla säärane igalpool.

IVAN PETROWITSCH
pühitses hiljuti oma 15. a. filminäitleja juubelit.

On tähelepanuvääriv tema tarkus oma eas. Usun, see oleneb tema loomulikust teravmeelsusest ning asiolust, et ta startis ellu nii vara. Abielludes 15-ne aastaselt — samumus ta nii täiskasvanute maailma. Ka isa soovis näha teda iseseisvana, andes vastava kasvatusese.

Connie evib — kuid nüüd öelda — sellise laulatusliku karakteri. Teemandile sarnaselt ta on väga mitmepalgeline ja see on võluv. Temas peitub palju. Kord on ta tulvil õrnust, ent siis jälle külm ja kalkuleeriv kui telefon töölaual.

Ja milline jumalik huumori meel! Mulle meeldib olla temaga ühes seltskonnas. Kui seal on võimalik naer millegi öeldu või tehtu üle, siis kindlasti tänu Connie'le.

Ta on haruldaset tasakaalukas. Pole teda kunagi näinud murtuna, nõutuna. Olen uhke tema sõprusele, mida ta ei jaga mitte engros. Hollywoodis võib omada tuhandeid sõpru, kuid kas nad ka tööpoolest on seda? Ma pole kunagi ärritunud nende sõprade pärast. Kuid ma teen seda kindlasti Connie pärast, kui ta ei salli mind enam.“

Foto: Bavaria-Film.

HERMANN SPEELMAN
Bavaria filmis „Täielik kelm“

Inimene soos

Olime jõudnud sooni, maapind muutus pehmemaks, rohi märjemaks. Tihnikust läikisid orhideed, suured nagu käsi, kleepuvad ja lihapunased. Puud olid teised. Nad polnud enam raudhallid, vaid tumerohelised tihedalehelised.

Seltsimehed juubeldasid kui kompanii esimene mees vajus sohu. Janu oli kustutatud. Vett oli küllalt. Õhtuti tõstisime vett sogastest, pruunidest loikudest, keetsime teed ja jõime, tülgestuseni.

Õseti piinasid meid laagri kohal tiirlevad moskiitoparved, kuigi tuleriidal kogu öö põles palo-santopuu.

Leitnant Taboada oli oma indiaanlastest luure-salgalt saanud teate, et metsariba keset sood on täis vaenlase mehi. Hiilisime edasi kuni meie ees levis punakashall lagendik, mis eemalt vaadates näis olevat kaetud madala pöösastikuga. Otse meie jalge ees lamas soo, mida eelpostidena tähistasid rohus peituvad loigud.

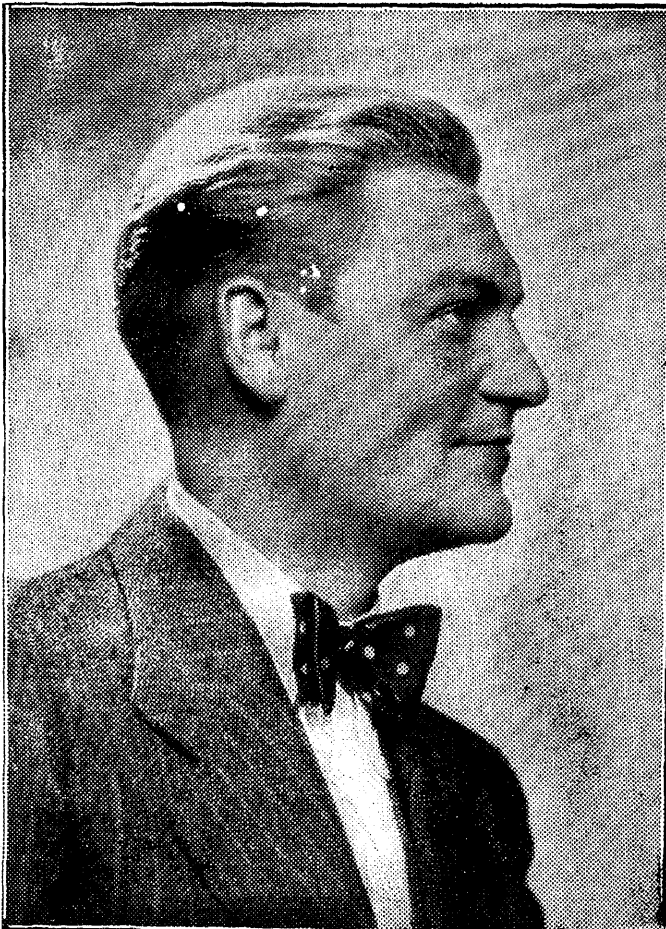
Vastaspoolsel metsaserval äkki liigutas midagi. Nägime metsast ettevaatlikult väljuvat meest, püss käes. Nähtavasti vaenlase luure. Vaevalt rohus mõne sammu edasi astunud, viskas mees järsku mõlemad käed õhku. Pauku keegi meist ei kuulnud. Mis juhtus?

Mees oli muutunud veidi lühemaks. Ta oli kinni soorohus ja töötas meeletult. Ta oli vajunud sohu. Kükitasime pöösaste taga ja vaatasime huviga pealt. Kaugel ringi valitses üksildane surmavaikus, oli varajane suvehommik. Polnud näha kedagi peale mehe, kes muutus järjest väiksemaks ja töötas üha meeletult. Ta viskus maha, ajas enese siis jälle püsti, kõneles tasa ja lakkamatult enesega, kõneles ennekuulmata loomalikus toonis. Loodus ümber ringi vaikus ega ei aidanud.

Mees oli üksildane ja maha jäetud. Pingutatult jälgisime kurbloo käiku. Mehe käed olid üleni koos soise põruga, ta äigas nendega üle näo ja pea. Nägu määrdus, juus kleepus. Suu hoidis vajuja pärani, kui kartusest lämbuda. Ta katsetas end pöörata, kõikus, õõtsus ja liigutas ning laotas nõretavaid käsi. Tõsi, näis kui tantsiks ta metsikult üksildast chaco surmatantsu.

Kord, kui tuulehoog puhus meie suunas, kuulsime teda oigavat „Santa Maria...!“ Õudne soopori matsatus oli selle vastuseks. Juba kõhuni istus mees soos, olles määratud surmale, kui ei tule abi.

„Kas ei saaks ehk aidata?“ küsisin tasa leitnant Taboalt. Ta vaatas mulle imestunult otsa. „Milleks, vaenlast?“

Phot. Ufa

JUP HUSSELS

mängib uues Ufa filmis „Üks üleliigne laevalael“.

Phot. Ufa

LOTTE LORRING

mängib uues Ufa filmis „Kerge ratsavägi“.

Phot. Ufa

LIDA BAAROVA

uues Ufa filmis „Üks üleliigne laevalael“.

Vaikisin ja asusin uuesti jälgima. Mustusest tilkuvate küüntega haaras mees õhku, nagu otsides konksu või oksa. Hingates tuli ta kurgust kuuldavale veel vaid õudne häälitsemine. Liigutused kiirenesid, polnud enam aega raisata. Järjest meeleheitlikumaks muutusid ka pearaputused, nagu tahaks nad ütelda — „ei“. Ei, ta ei tahtnud, ei sugugi, ta tahtis jääda ellu, tahtis elada.

Leitnant Fabo piilus läbi võsastiku. Silmad piluli, huuled kramplikult kokku surutud, vaatles ta horisonti, ega pannud enam tähele elusalt surevat meest — sõdurit meie läheduses, tema ülemise kehaosa sinna ääna visklemist, ega vaikses piinas moonutatult taeva poole sirutuvaid käsi.

Hea sõdur pidi ta olema, truu isamaalane. Kordagi ei kõlanud ta suust appihüüe, mis oleks võinud reeta seisukoha vaenlasele, meile. Läkatused muutusid tuhmimaks, kuuldus veel vaid koerasarnast urisemist. Nägime tumesinises rohus edasitagasi visklevat pead. Vahest tõusid mäardunud käed kramplikult üle rohulatvade ja löid siis laksudes tagasi porri.

Taboada heitis nüüd pilgu üle lagendiku hukujale. „Ta ei taha reeta end ega kaaslast, vahva sõdur,“ kõlas lühike kiitus mehelikult ohjeldatud suust.

„Ja ta seltsimehed? Kas teie ei tea kuhu need on jäänud?“ küsisin tasa. Nägin, et Taboada kaalus, kas anda käsku tulistamiseks, kui peaksid kerkima esile teised vaenlase sõdurid. Siis aga näis temas või-

dule pääsvat teadvus, et tuleb jääda nägematuks ja sellega kindlustada oma kompanii edasist ootamatut pealetungi.

Vaevalt oli ta oma põhjendustega lõpul, kui vastas jagunes eukaliptusepõõsas ja okste vahelt ilmusid nähtavale mõned vaenlase sõdurid. Nende kulunud mundrid olid vaevalt äratuntavad. Nad piilusid umbusklikult meie poole, kas seal ehk keegi ei varitse. Kuna kõik oli vait, said nad julgust ja astusid välja lagendikule.

Samal hetkel kajas õudne, korisev uppuja appikarje. Nägime vehklevaid käsi üksildase sooheina kohal. Seltsimehed aimasid kohe. Nad murdsid kiiresti maha oksa ja ulatasid need õnnetule. Nägime nüüd, kuis nad ühiselt venitasid, heitsid põlvedele ja ergutasid üksteist hüüetega.

Ehmunult lendasid üksikud rohurohelised soolinud õhku — oks oli murdunud ja sõdurid kukkusid külili. Kuid neil oli juba õnnestunud tõsta uppujat, ulatades talle omi püsse.

Nad tõmbasid välja kokkuvariseva soostunud mehe, kes ülestõstetud kätega neile vastu komberdas ja siis — kokku varises. Sõdurid haarasid ta ja kandisid põõsastikku. Seltsimees oli päästetud.

Chaco soo lamas jälle üksildaselt ja lõpmatult meie ees. Tuulepuhang jooksis sahinal läbi metsikute põõsaste, narmendavad palmioksad sahisid meie kohal. Tõmbusime tagasi ürgmetsa. Sõda, metsik ja verine jätkus, tihnik jäi võtmata, ja — inimene võis elada...

Günther Weisenborn.

ADOLF WOHLBRÜCK

Foto Ufa

mängib Tobis-Euroopa filmis „Mina olin Jack Mortimer“ peaosas.

Siin on Hollywood!

Hiljuti Joan Crawford andis õhtu-
lokaal Trocadero'le jälle kõneainet, il-
mudes sinna Franchot Tone'ga tant-
sima. Mitte et nad oleksid seal uudi-
seks olnud, vaid fakti pärast, et Joan
kandis ingliskostüümi. Midagi täiesti
uut Joani jaoks.

*

Dolores Del Rio sai viiendaks pul-
maaastapäevaks oma mehelt, Cedric
Gibson'ilt, kingiks platinast kaelakee,
mis sisaldas õhukesti teemandist osa-
kesi, kõigist talle lähedasist asjust.
Seal olid kaks miniatüürset koera, mi-
niatüürne maja, tema ja Cedric'u hüüd-
nimed teemandist tähtedega ja väike
kild, millele oli graveeritud samad va-
nad sõnad — samal vanal viisil: „Ar-
mastan Sind.“

*

Kui väike Shirley Temple kuulis
Will Rogersi surmast Alaskas, ta üt-

les: „Ma vihkan lennukeid.“ Tundes
hästi Shirley'd, olen kindel, et see
tõesti nii on, kuna tal on kohutav len-
nuki kompleks, mis tülitab ta vane-
maidki. Ühel päeval temaga jalutades,
üks lennuk lendas meist üle. Shirley
peitis oma pea mu sülle ning kisas:
„Ära lase seda mulle peale kukkuda!
See tapab mu.“

BRAVO BARTLETT'ile.

Michael Bartlett, kelle hääl on koo-
litatud Itaalias, on tenor-partneriks
Grace Moore'ile filmis „Armasta mind
igavesti.“ Ta evib kahtlematult suu-
rima hääle, mis kunagi on kuulnud heli-
filmis. Hollywood imestus, et popu-
laarne miss Moore andis filmis tund-
matule noormehel nii suure võimaluse.
Viimane täitis oma osa aga maitsekalt
ja efektselt. Bartlett on sama suure-

ANNA STEN.

Ta on ehtne kui puu, maad ligi hoidev kui tema sünnimaa Venemaa lainetav nisu.
Sellest tingitud ta omapärane ilu, arusaamine elust ja ärilise arvestuseta karakter.

SILVIA SIDNEY

on suurepärane oma rubiinpunases
sametikeebis, mis on asetatud mustast
siffoonist ning sametist õhtutoaleti üle.

pärane näitleja kui lauljagi. Kahtle-
mata enne aasta möödumist saab te-
mast tõeline ja võimas staar linal.

*

Marlene Dietrichi järgmine film on
„Pärlitest kaelakee“, Frank Borzage
lavastusel. Mõni päev tagasi miss
Dietrich kutsuti studiosse filmi kos-
tüümide kavandite tegemiseks. Ta tõi
enesega kaasa isikliku tehnilise nõu-
andja, kelleks osutus Josef von Stern-
berg, nüüdne Kolumbia direktor. Ta
on pildistamisel nõuandja — kellest
pole üldse paremat.

Foto: Bavaria-Film (M)

ANNABELLA

mängib Bavaria filmis „Varietee“.

ARVUSTUSI.

Constance Bennett: Kena soeng ja harudaselt ilusad käed õigustavad tema näitlejalikke võimeid. Ta kähisev, irriteeriv hääl ning rõhuv isiksus on tema halvad omadused.

Charles Laughton: Filmi peenem näitleja. Mitte mingisuguseid kitsendusi. Iga looming on võimas osa kunstis.

Fredric March: Liig intensiivne. Mängib üle igas talle määratud osas. Ta familjaarne käitumine on teinud temast lina kõige vähem armastatud näitleja.

Garbo: Sobivates osades suurim kaasaja näitlejatar, kuid isegi ta ägedaim austaja ei taha muustrina mainida „Maalitud loori“.

Jean Harlow: Maailma halvemaid näitlejatare. Ta püüab, mis on midagi, kuid ei õigusta teda kutsuma näitlejaks.

Paul Muni: Tema loomingud on realismi, tehnika ja otsekohesuse kaltsikivid.

Madge Evans: Halb, väga halb Norma Shearer'i koopia ja ma ei usu, et miss Shearer'il on mingisugust õigust suuruseks.

Gertrude Michael: Lina kõige andekam ja lootustäratavam näitlejatar.

Jack Hitt.

Mustad roosid

Aastal 1900 hakkas Venemaa kõigutama Soome garanteeritud iseseisvust, et teha teda Vene provintsiks. Soome rahvas võitles meeleheitlikult oma vana õiguse eest.

Nuut ja kasak valitsesid. Vanglatesse suletult vaatasid soomlased vastu saatusele, mis ainult Siberit võis tähendada.

Palavalt keeb viha ja tahe noorsoomlaste südameis, ning tahe muutub teoks. Üksikuna seisab mahajäetud veski. Ta kitsasse ruumi on kogunenud noori inimesi. Lauale on laotud kirjabereid. Noorsoomlaste liikumise juht Niklander (Gerhard Bienert), kohustab öisel tunnil püha vande all kolme noor-soomlast — nende seas ka Collini (Willy Fritsch). Nad kõik on valmis igal ajal sihi eest elu ohverdama.

Väljas on öö. Vaiksel kohab mets. Seal hoiatab valvur. Liig hilja! Kasakad ründavad veskit! Tulirelvad sähvatuivad. Jääb maha mõningaid laipu, teistel õnnestub põgenemine. Collin on lahutatud sõpradest ja haavatud õlast. Kiire jooksuga püüab ta end päästa tagaajajaist. Möödasõitev heinakoores abistab teda põgenemisel. Ent kasakad ta jälgi leides on kannul. Valu ja väsimus riisuvad talt jõu. Ta ei suuda end enam hoida ning kukub vankrilt, mis tormab edasi. Vaevaselt veab end Collin maanteelt puude varju, mis ümbritsevad pargi hekiteed.

Heledalt on valgustatud maja barokktrepid. Salongi klaasuksed on pärani lahti. Naer ja muusika. Väike ring — koosneb umbes kahekümnest mundris härrast. Ning Marina Feodorowna, kuulus tantsitar, selle maja käskijatar (Lilian Harvey) tantsib oma külalistele. Heledalt kõlisevad sektilklaasid ning lendab kiitusi ilusale naisele.

Tasa särisevad küünlad Marina magamistoa suure peegli ees. Öötuul liigutab rõdul ukse eesriideid. Kerge ehmatuse karje — tagaetuna, tolmuksena ja vereplekkidega seisab Collin Marina ees. Ta hoiab end vaevu jalul. Kartlikult tõrjub naine teda tagasi, kuid siis ulatab ta piinatud mehele juua. Ta käitub nagu hüpnotiseeritult. Lühikeste sõnadega ja kiire tänuga tahab põgenik lähkuda. Naiselik halastus palub teda jääda. Ta ise seob mehe haavasid.

Väljas pargis elustub — jälgijad! Kasakad otsivad maja läbi. Ei leita midagi, ent maja valvatakse. Siin tantsitari kaitse all, kes ise on võimsa

väejuhi soosik, magab tagaetud noorsoomlane Collin sügavat und. Varahommikul ajab teda uus vene sport — jaht soomlastele — jälle edasi põgenemisele. Üks naine kaitseb ta und. Viimane elab läbi sel vaikselt ööl muutuse kaastundest armastuseks. Ta teab, et peab teda kaitsma, kuna ta süda kuulub sellele võõrale.

Mees tahab lahkuda, kuna teda ootavad sõbrad, ootab võitlus — väikese naise pisarad paluvad aga jääda. See võib sündida ainult lühikest aega, sest lahkumisetund on nii lähedal. Ta saabub tumemustade roosidega, milliseid kuberner saadab igal hommikul jumaldatud naisele. Seekord järgneb ta aga ise (Willy Birgel) oma rüütlikule hommiktervitusele. Paks vaip summutab ta samme. Korraga seisab ta mõlema ees. Laual sumiseb samovaar, Marina ja Collin istuvad õnnelikkena üksteise kõrval. Nad unustavad aja ja häda, vaadeldes üksteise silmisse. Kuberner astub ennastvalitsevalt ehmunud naise poole ja tervitab teda äärmise armastusväärusega. Vabalt ning lõbusalt alustab ta vestlust — ka võõra noormehega. Marina esitab seda ebataolist külastust kubernerile tantsuproovina. Collin olevat ta saatja. Vürst Abarov, mingil viisil umbusklik, palub armastusväärsete sõnadega proovi jätkata. Algab kardetav mäng. Marina vaatab kangestunult Collinile. See aga avab muretu naeratusega klaveri ja preludeerib midagi. Marina tantsib selle järele raskete liikmete ja elutu naeratusega. Ta tunneb, kuis mõlemad mehed üksteist luuravad. Valitseb talumatu pingeline. Väsinult langeb tantsitar kokku. Ta jõud on lõppenud.

Külmalt ning sirgelt tõuseb kuberner ja vabandab tasase irooniaga nii ebasobival ajal tulekut. Ta peab paremaks lahkuda — koos härra Colliniga. „Te tulete ju kaasa, härra Collin?“ Pilg, mis neid vangistamiseksuna tunduvaid sõnu saadab, on kalk. Külmalt ja kindlalt vastab noor-soomlane: „Olen teie käsutuses!“ Lühikesed kummardused. Marina on üksik.

Marina osa kehastus on usaldatud Lilian Harveyle. Lilian peab mängima teda kolmes versioonis: saksa, prantsuse ja inglise. Tehniliselt raske ülesanne, mis ühtlasi nõuab aga ka tugevat hingelist pingutusjõudu. Naine üksi on selle draama kandvam osa. Ta seisab väiksena ja abituna oma armastava südamega karmis meeste ilmas.

Filmi „Mustad roosid“ linastab lähemal ajal kino „Gloria Palace“.

„Kuningavalss“

„Kuningavalssi“ lugu algab õieti juba sellega, et vaevalt kahekümne aastane keiser Franz Joseph Viinis saadab noore krahv Ferdý Tettenbachi, tema ema teadmata, isamehena Münchenisse. Noor Elisabeth Bayerist, kuninga Maxi õetütar, on võlnud Austria keisri. Suur kesksuvine hooviball on ainukeseks väljapääsuks Maxile.

Nende sündmuste piirides osutub tookordse aja kujutus Münchenist eriti huvitavaks. Brantmeier on see õnnelik, kes kuuleb inglise aias sääske pirisevat ning teeb viimasest elevandi. Üsna süütu vahejuhtum, mille tummaks pealtnägijaks osutub Brantmeier, levib tuulekiirusel linnas. Väikekodanlikud linnaelanikud higistuvad suurest rõõmusest vahejuhtumi üle, et üks ohvitser olevat solvanud üht kodanlikku tütarlast — teda suudeldes.

Laviin hakkab keerlema, teda ei peata enam miski. Suurim krahv sünnib suhkrupagar Tomasoni majas — kuju, kes tõeliselt on elanud ja asutanud nüüdse Hofgarteni-kohviku. Kodanlik kondiiter ja kohvikuomanik on nimetatud „hoovivarustajaks“. Teda haarab hirmus saatuse löök sel viisil, et mainitud laviini tuumaks on üks ta linnas üldiselt ilusaks peetud tütar. Kutsesest hooviballile ei või ta kuidagi loobuda. Aga eksiteele kaldunud laps ei tohi mingil tingimusel kaasa tulla. Juba teavadki kohviku külastajad, et afääri sisse on segatud Anni. Ta õde Therese, kes on ülepuistatud naiseliku kavalusega, haarab kurjal jutul teisest otsast kinni. Ta kasutab hooviballi oma diplomaatiliseks manöövriks, millest Anni pääsema peab. Kuidas kõik õnnestub ning milliseid raskusi tekib alalise äravahetuse tõttu, see on juba filmi asi. Viimase väntamine sünnib Neubabelsbergis Herbert Maischi juhatusel.

Näitlejad on osalt üsna uued jõud, kes esmakordselt „Abielustreigis“ enda võimeid näitasid. Eelkõige võib näha

MAGDA SCHNEIDER ja BENJAMINO GIGLI mängivad peaosil suurfilmis „Ära unusta mind“.

Esietenduskinno „Centralis“

Esietenduskinno „CENTRALIS“ novembris linastuvaid suurfilme: 1) Maailma eduline superfilm

Episood

Peaosades: Paula Wessely. Veneetsia filmivõistlusel omas Paula Wessely selle suurfilmiga kõrgema auhinna — parima näitleja saavutuse eest. Film on parem kui „Maskeraad“. 2)

Pulmaöö

Peaosades Anna Sten, Gary Cooper. Huvitav suurfilm Poola emigrantide elust. 3) Viini suurlavastus

Kuningavalss.

Peaosades: Willy Forst, Heli Finkenzeller. 4) Maailma kuulus laulja Benjamino Gigli suurfilmis

Ära unusta mind.

Peaosades: Magda Schneider

jälle Heli Finkenzellerit, pesueht Müncheni tüdrukut, kes mängib Therese osa. Keiser Josephina esineb näitlejatekoolist väljatoodud Curt Jürgens. Willy Forst on keiserlik isamees Tettenbach, Paul Hörbiger hää kuningas Max. Carola Höhn mängib printsess Sissit, pärastist Austria kuningannat.

Esietenduskinno „Gloria-Palace“

linastab novembrikuus: 1) suurfilmi

Pulmaöö.

Anna Sten — Gary Cooper. Lavastus: King Vidor. 2) „Ufa“ superfilmi

Kuningavalss.

Willy Forstiga, Paul Hörbiger, Carola Höhn. Muusika Franz Doell. Lavastus: Herbert Maisch. 3) Laulu- ja muusikafilmi

Ära unusta mind.

Peosades: kuulus itaalia tenor Benjamino Gigli. Magda Schneider. Lavastus Augusto Genina. Muusika A. Melichar.

Foto: Itala

BENJAMINO GIGLI

suurfilmis „Ära unusta mind“.

„Filmžurnaali“ nr. 2 ülesande nr. 1 järgmisile õieti lahendajatele naeratas õnn:

1. P. Jänes, Tartu	} igale 1 priipäase kino „Centrali“.
2. A. Allas, Tartu	
3. L. Sööt, Tartu	
4. Ilmar Arike, Tartu	
5. V. Kalberg, Tartu	
6. H. Trees, Tartu	} igale 1 priipäase kino „Scalasse“.
7. H. Liiv, Tartu	
8. R. Lüdimois, Tartu	
9. Laine Koppel, Kaarepera	} igale 1 priipäase kino „Bi-Ba-Bo'sse“.
10. G. Vilveger, Tallinn	
11. Aino Sammul, Tallinn	

Grace Moore sündinud Jellicos Tennessee's osariigis, ühena viiest muusikaalsest lapsest õppis pühapäeva koolis, kuna temast pidi saama misjonäär. Laulis kaasa kirikukooris. Viibides Nashville's Tennessee täienduskoolis, kuulis ta Mary Garden'it laulmas, silmapilkselt muutis ta oma otsuse, püüdes saada ooperi lauljannaks. Kuna vanemad olid lavale mineku vastu, põgenes ta sõbrannaga New-Yorki. Laulis Greenwich'i Village kohvikus ülalpeo teenimiseks. Kui isa teda kuus kuud hiljem leidis, keeldus ta koju tagasi pööramast. Sai osa muusikalises komöödias, kuid siis kaotas täielikult hääle. Dr. Mario Maragiotti saatis ta kuueks kuuks St. Lawrence saarele, keelates tal üldse rääkimise kogu ajaks.

Saabus „Hitchy Koo's“ 1921. a. Julia Sandersoni õpilasena, laulis siis New-Yorki muusika Hallis „Pilvedes“. Läks Pariisi edasiõppima, kus teda kohtas Irving Berlin, pakkudes talle osa 1923. a. „Music Box Revue's“. Kordas seda kahel järgneval aastal... saavutas Metropolitan Ooperi kuulajaskonna ning sai suurima kiituse osaliseks. Keeldus lepingutest, tahtes rohkem teenida muusikalistes komöödiates. Aasta hiljem võitis teise kuulajaskonna. Kuuldes, et ta hääle olewat veidi korrast, pahanud ta ning vedas kihla kadunud Otto Kahn'iga, et ta võidab kahe aasta jooksul Metropolitan Ooperi. Siirdus Itaaliasse õppima laulu Mary Garden'i juurde. 20 kuud hiljem Gatti Gazazza kuulis tema laulu Milanos. Soovitas enam harjutamist. Grace debüteeris ning võitis 7. veebr. 1928 Metropolitan Operas „La Bohemis“ just kaks nädalat enne kihlveo tähtpäeva lõppu.

Oli kolm sesooni Metropolitan Operas ja siis tegi kontsertreise Euroopas. Laulis Pariisi Opera Comique's. Mängis kahes filmis 1930. a. mitte väga edukalt, milles plaatide aparaat süüdi. Katsetab veel filmis. Kohtab Valentin Parerat, Hispaania näitlejat Euroopas 1931 ning kaks kuud hiljem abiellub temaga Cannes'is, Prantsusmaal. Tegi kontsertreise, laulis raadios. Pöördus tagasi 1932 muusikalisse komöödiasse „Dübarry's“. On teine naine, kes ku-

GRACE MOORE

nagi valitud „Art Societe de France“ liikmeskonda. Ta on uhke oma perenaiselikule osavusele. Columbia film „Üks

öö armastust“ kujutab mitut episoodi ta enese elust.

Seda näete teie teater Bi-Ba-Bo's.

Laulev Veenus

Ilmakuulus ooperi näitlejatar

GRACE MOORE

ületamatu hääle — mezo-sopran.

Noor ameeriklanna, Mary Barret, võttis osa ühest raadio-ühingu võistlusest, lootes saavutada tasuta lauluõppimise preemia lauluõpetaja prof. Monteverdi juures. Kuid ta soov ei täitunud. Esimene võit polnud talle määratud. Omal jõul püüab ta saavutada sihi ning sõidab Milaanosse. Tekivad eluraskused, kuid uhkelt lükkab ta lapseõlve sõbra Bill Gastoni abistava käe tagasi. Olude sunnil teenib ta igapäevast leiba omale kohvik „Roomas“ müüjanna ning šansonetina.

Monteverdi armub oma õpilase Lallisse. Tundides töö ei edene ning lõpeb seega, et ta saadab Lalli minema. Juhuslikult sattudes „Rooma“, Monteverdi kuulab Mary laulu. Vaimustatud ta häälest lubab Maryle tasuta laulutunde tingimusega, et armastusest ei tohi kõnelust tekkida.

Kuu möödub kuu järele, õpetaja varustab teda vaid igavate hingamisharjutustega. Viimaks saabub esimene esietendus ooperis „Marta“. Edu on suur. Oma õpetaja saatel ta esineb esmalt väike-, siis juba suur-linnades. Populaarsus tõuseb.

Pärast etendust Mary peab, õpetaja eeskirja järele, rahulduma tagasihoidliku õhtusöögiga. Ühel õhtul ilmub laua juurde, kus istuvad Mary ja Monteverdi, Lalli. Mary, olles armunud oma õpetajasse, kaebab külmetuse ja hääle äraoleku

üle, et hoida õpetajat oma juures. Õpetaja aga avastab selle pisikesse pettuse ning lahkub Lalliga. Mary armukadedetseb ning varjab end Billi juures proovidele ilmumata jättes. Lõpuks teda leides sunnib Monteverdi Maryt laulma Karmeni osa. Enne etendust teeb Maryle armuavalduse. Mary õnnelikkusest laulab suurepäraselt oma partii. Etenduse lõppedes Metropolitan ooperi direktor teeb ettepaneku lepingu sõlmimiseks. Mary ei kirjuta alla. Jälgides aga Lalli ja Monteverdit talle tundub, et viimase armuavaldus oli vaid näiline, püüdes teda sundida Karmenit laulma. Ta siirdub Metropolitan ooperisse. Proovidel aga ta tunneb oma iseseisvusetust ning puudust õpetaja järele. Etendusel ta on ärritusest nõrkemas ning vaarub lavale. Korraga silmab ta suflööri kõrval oma õpetajat-armsamat, kes tervitab teda viiega. Nõrkus ning argus kaovad Maryst. Ta laulab hingestatult ning saavutab enneolemata edu.

Kino „Bi-Ba-Bo“ lähem eeskava

1) Laulu ja muusika suurfilm

„Laulev Veenus“

Peaosas Grace Moore. 2) Boris Karloff õuduste filmis

„Frankensteini pruut“

(Filmi „Frankenstein“ järg). 3) Jeanette MacDonald ja kuulus bariton Nelson Eddy filmis

„Marietta“

Kino „Ateeni“ lähemaks eeskavaks on

CASTA DIVA

Veneetsias sept. 1935. a. kõrgema auhinnaga kroonitud film. Peaosas Martha Eggerth. V. Bellini ja Rossini muusika.

2) Saksa-Ungari kunstiteos

FRANZ LISZTI ARMUUNELM.

Erika Dannhoff, Olga Tschuchova, Olga Engel, Franz Herterich, Hans Söhnker, Aribert Mog. Fr. Liszti muusika. III rahvusv. filminäitusel Veneetsias 1935. a. hinnatud kõrgema auhinnaga „Coppa del Ministero Educazione Nationale“.

3) Benito Mussolini kuuluv teos

100 PÄEVA.

Peaosas Werner Krauss.

4) ... VAID KOMÖDIANT.

Suurnäitleja Rudolf Forster, Christl Mardayn, Paul Wegner.

Saksa-Ungari kunstpärane film suurematu helilooja Franz Liszti elust

ARMUUNELM.

III üleilmlikul filminäitusel Veneetsias 1935. a. sai see film kõrge auhinna, kui rahvuskangelase isiku (Franz Liszti) kunstpärasem kehastus.

Graf. Madelaine Duday ja Franz Liszt.
(Olga Tschuchova) (Franz Herterich)

Martha Eggerth'i auhinnaga kroonitud selle aasta suurfilm

„CASTA DIVA“

Film käsitleb sündmusi kuulsal Itaalia helilooja Vincenzo Bellini elust. Peale Bellini enese esinevad filmis samuti suurmeister Rossini ja kõikide aegade võlur-viiuldaja Paganini. See sügavsisuline film on tulvil suurepärasest muusikast, kus Rossini kergemeelsus ja Bellini uhkus väljenduvad nende geniaalsetes helides.

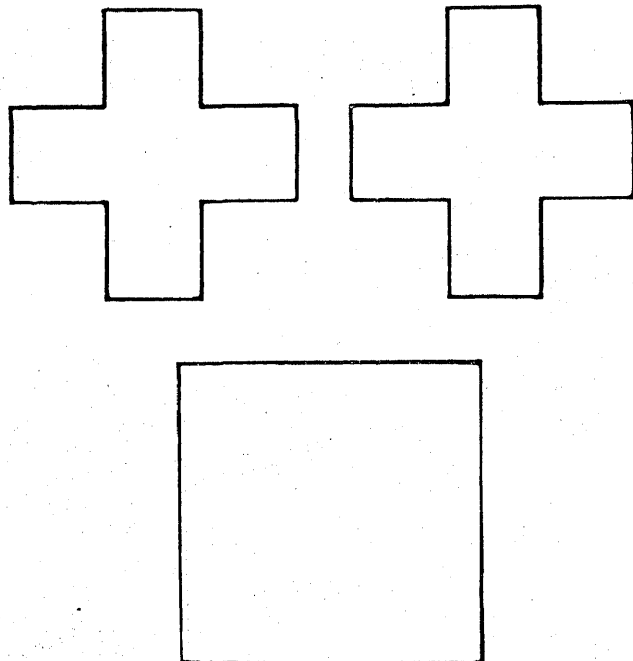
Martha Eggerth kannab siin ette ühe Rossini aaria niivõrd mõjuvalt, et vististi keegi kunstnikest ei suudaks teda ületada. Film väärib täiel määral selle Veneetsias määratud kõrgemat auhinda. Meil linastub film Saksa keeles.

Tallinna esietendus kestab juba 3-at nädalat ja 7.—8. nov. on filmi oodata Tartusse.

Mõtlege hästi järele...

2. ülesanne:

Vaadelge hästi kaht juuresolevat risti. Neist kahest ristist tehke kõrvalseisev ruut. Kumbagi risti võite ainult üks kord läbi lõigata. Kokku saate kahest ristist neli osa.

Kui teie need neli tükki panete õieti kokku, saate sellase ruudu, millist kujutab meie pilt. Katsetage sellega kord — ja teie leiute, et see ei olegi raske.

Lahendajaile tasuta pääsetähti Tallinna ja Tartu kinodesse.

Eelmise ülesande lahendus:

Klubiliikmed said kokku 420 päeval.

Teie küsite — meie vastame.

Ellen A-n-n., Tartus. Annabella on 1934. a. saadik abielus Jean Murat'iga. Film „Natascha“ on ühe Pierre Benoit'i novelli järele filmitud. Ei, Gustav Fröhlich pole veel abiellunud Lida Baarova'ga. Uus film Liane Haid'iga on „Tantsumuusika“. Mathias Wieman'i aadress: Berlin — Wilmersdorf. Bonner Str. 5. Vilma, Pärnus. Adolf Wohlbrück ei ole abielus ega ka kihlatud. Ta harrastusteks on muusika ja sport. „Naljaarmastaja“, Tõrvast. Leo Slezak'i viimaseks filmiks on „Sügismanöövrid“. Eestisse ei ole see veel jõudnud. Tervitades.

Th. Lutsu tantsukursused

Suurturg nr. 13, III kord

Suurimad ja vanemad kursused Tartus.

Stiil ja õpetus esimeste välismaa allikate järele. Organiseerit gruppidel soodsad tingimused. Eratunnid. Õpetajate väljasaatmine nõudmisel. Vastuvõtt igap. kl. 12—2 ja 5—7 p.l. Kavas kõik hooaja uudised.

Filmi abidirektor prints Sigvard hüüdnimega „Hea Gangster“

„Printsid näivad olevat siiski head gangsterid“. See on Harry Albiez'i seisukoht pärast esimest kohtumist tõelise printsi, ühe kuninga pojapojaga.

Ja Albiez'i seisukoht on sama mis elektrotehnikutel, kontoriameetnikudel ja teistel, kes pidid töötama koos prints Sigvard Bennadotte'ga Rootsist, filmis „Mõrtsukas laevastikus“, Metro-Goldwyn-Mayer'i erutav kriminaalne tootmine tuleb etendusele Grand-Marina teatris.

TA LOOBUS TROONIST.

Prints Sigvard, kes loobus Rootsi troonist, et abielluda ühe lihtsa tütarlapselga, teenib omale ülalpidamist filmi alal abidirektorina ja teatavasti on sõlminud lepingu Metro-Goldwyn-Mayer'iga, ta töötab praegu direktor Edward Sedgwick'i abina filmiühingu uusia tootmisega kallas.

„Kui ta esmakordselt tuli meie hulka, ei teadnud meie kuidas peame teda kutsuma,“ jutustab Albiez, kes oma rännakuil „Trader Horn“, „Valged varjud“ ning teiste sääraste filmiekspeditsioonidega on kohanud pärismaalasest päälükuid, Eskimo kütte ja palju teisi, kuid mitte iialgi veel üht printsi... Kuid varsti hakkasime teda hüüdma „Siggie“ ja tema arvates see oli suure-

pärane nimi. Kord pidime töötama hilisööni laeval ning saime oma lunchi kell 11. Siggie istus põrandal ning sõi koos meiega, kogu meeskond sai tema sõbraks.

Robert Taylor, filmi peaosaline, kes kolledžis õppis arstiteadust, vahetas sel alal printsiga mõtteid steenide vahel. Tundus, et prints on kunagi väga huvitatud olnud arstiteadusest. Direktor Edward Sedgwick, endine Ameerika ohvitser ja prints, kes oli Rootsi armee leitnant, vaidlesid sõjaktika üle.

TALLE MEELDIB HOLLYWOOD.

Hollywood on võlunud printsi Sigvardi. „Kui ma töötasin Ufa juures“ jutustab ta, „teenisin omale isikliku auto, nii hakkasid töölisel kutsuma mind aristokraadiks. Kuid siin on igal poisel oma auto, ja nii nad kohtlevad mind kui omasugust. See on suurepärane.“

„Siggie“ peab Hollywoodi teaduslikult kõige laiaulatuslikumaks linnaks, mida ta kunagi näinud. Ikka teie võite leida koha, kuhu soovite minna. Euroopas linnade tänavad on keerukad ning on päris mõistatuseks leida õiget teed. Siin on tore ühel välismaalasel.“

ning ujub kaldale. Ta saadab telegrammi ühele välismaa saatkonnale Washingtonis teatega mõrvast ning konsul Manchukan'i vangistamisest. Teade levib üle maa paari tunni jooksul, Kapten Winslow sai sõnumi Washingtonist, et laeval on olnud äraandja ning peagi on oodata laeva ründavaid reportereid ja politseid.

TORMAMINE MÕRTSUKA JARELE

Sõjatehnika aparaadi sisseadmise töö on täielikult lõpetatud. Tom leidis ühe kaabli mis on paigutatud laevale kogu meeskonna tapmiseks. Ta tormab mõrtsukat otsima ning leiab varaaida nr. 3 ukse lukustamata, kus lamab üks meelemerkusega meremees. Ta avab ukse ning leiab Victor Hanson'i. Hanson teatab, et ta on mõrvar ja et ühing on varastanud temalt leiutise. Ta ähvardab laeva õhkulasta. Tom võitleb temaga. Vahepeal merimees tuleb mõistusele ning hoiatab kaptenit. Kapten käseb varaaita üleujutada. Tom'i sõjatehnika aparaadi meeskond murrab ukse maha ning Tom pääseb viimasel minutil. Betty ootab teda laevalaen ning teatab, et ta on nõus ootama Tomi, kuna näeb, et laevastik tähendab Tom'ile tõesti palju. Kapten teatab Washingtoni, et mõrvar on kinnivõetud, varustus korraldatud ning laev valmis väljumiseks laevastikuga.

Esimehe hiina film.

Ka Hiina alustab oma filmiproduktiooniga. Ameerika operaatorite ja tehnikute kaasabil ehitati filmiateljee ning praegu vändatakse juba filmi, mille nimeks teatavasti on: „Chuang Tse proovib oma naist“. Aine võttis selleks esimeseks hiina filmiks noor autor Lay Ming We hiina saagailmast ning andis talle kuulsa hiina filosoofi Chuang Tse nime. Filmil on järgmine sisu: filosoof tahab teada, kas ta naine peab vannutud truudust. Viimane tahes olla talle truu isegi veel peale surma. Chuang Tse sureb ja ilmub muudetud kujul noore mehena oma naise juure. Naine, oma meest mitte ära tundes, unustab vande ning murrab truudust. Selle tükiga saavutas Lay määratu edu. Eriti lihtrahvas sattus vaimustusse. Nad olid uhked, nähes oma maa inimesi valgel linal.

Ülevaade

U. S. S. Carotina on uusim ja parim ristleja laevastikus ning seepärast valitud, et temal proovida üht elektri sõjatehnika aparaati, mis edu puhul võiks tuua meresõjas revolutsiooni, teised maad igatsevad samuti seda leiutist, kuid Maailma Elektriühing andis esimese katsetamisvõimaluse ühendriikidele. Laadung teeb takistusi ning laev saabub alles päev enne manöövreid. See tähendab, sõjatehnika aparaadi meeskonnal on vaid üks hommikupool aega sisseadeks. Leitnant Tom Randolph on vastutav sisseade eest ning talle assisteerib Al Duval, Maailma Elektriühingu insener ja Victor Hanson Laevastiku osakonna erainspektor.

TOM JA BETTY TULITSEVAD.

On Carolina külastamispäev ning laeval viibib hulk eraisikuid. Kapten Winslow, on selge, et Manchukani konsul teeb vaid viisakuskülaskäigu Carolinale ning kahtleb miks konsul valis just tähtsa päeva. Selleks Betty Lansing, multimiljonäri ilus tütar tuleb ka laevale Tom'i vaatama. Nad olid juba mõni aeg armunud, kuid Tom ei teeninud küllalt palju, et teda ülalpidada. Betty isa oli ülevõtnud suure ehitusprojekti Ecuador'is ning oleks võimaldanud Tom'ile hea sissetulekuga koha, mis oleks hõlbustanud nende abiellumist. Tom püüdis Bettyle selgeks teha, et tal on võimatu jätta laevastikku, kuid Betty leidis et Tom armastab oma elukutset rohkem kui teda ja nii nad kaklesid. Betty otsustab lahkuda laevalt järgmise paadiga.

Manchuka konsul on ka lahkumas laevalt. Tulistatakse tervituseks. Tullistatuste mürina ajal laseb keegi Al Duval'i maha. Kapten teeb korralduse et keegi ei tohi laevalt lahkuda. Vahepeal peab Tom'i kinni mees, kes ütleb enese Payne Gyroscope Ühingu esindaja olevat. Ta seletab, et tema firma valmistab paremaid sõjatehnika aparaate ning lubab Tom'ile tasu, kui see ära ütleb Maailma Elektri-Ühingu tellimise. Selle jutlemise ajal, mis sünnib pärast mõrva, Tom'is tekib arvamine, et see mees võis olla tapja.

Kogu öö töötab sõjatehnika aparaadi meeskond sisseade kallas. Pimeduse tulekul tapetakse üks meestest. Varsti pärast teist mõrva avastatakse üks Filipini poiss, kes hüppab merre

Kino-teater „Grand-Marina's“

lähemal ajal linastatavaid filme.

Pampase kuupaistel.

Peaosas Warner Baxter ja Ketty Gallian.

Ristleja saladus.

Peaosas: Robert Taylor ja Jane Parker. Lavastaja: Rootsist prints Sigvard.

Võõras patt.

Peaosas Phillip Holmes (tuntud meie filmist „Casta Diva“).

Näitelaval: novembrikuu eeskavas esineb maailmakuu- lus „Poni hobuste tsirkus“, mille eeskavas peale hobuste esinevad 20 ahvi, 15 koera jne.

Suure koomiku kurbloodus.

Ameerika tuntud filmikoomiku Buster Keatoni uusim abieluafäär on andnud palju kõneainet nii siin- kui sealpool ookeani. Teatavasti lahutati Buster Keaton ka oma teisest naisest, ja nagu see Ameerikas teisiti olla ei saagi, mehe, Busteri, süüdlaseks tunnistamisega.

Miljoneid kinokülastajaid üle kogu maailma naerab südamest „liikumata näoga“ mehe üle, miljoneid inimesi võlgneb kuulsale koomikule lõbusalt veedetud tundide eest — Buster Keatonile, kes on neile võimaldanud, kas või ajutisekski rusuvate murede unustamise — kuid ükski neist miljonitest ei aima, et see mees ise seisab sensatsiooniliste abieluafääride keskpunktiks, et tema ümber lavastuvad kahe kauni naise kurblood. On vaevalt usutav, et selle filmilinal nii rahuliku inimese iseloomu vastu võis puruneda kahe naise eluõnn . . .

Enne äsjatoimunud abielulahutust oli Buster juba kord seisnud kohtulaua ees, et tõmmata alla kriipsu oma esimese abielu neljateistkümneme aasta bilansile. Tema esimene naine, Natalie Talmadge, Keatoni Hollywoodi kuulsale kolleegi Norma Talmadge'i õde, on pimestavalt ilus naine, armas, sümpaatne, väga haritud ja tark.

Kino „Heliose“ novembrikuu eeskava

- 1) Põnevaid lehekülgi inimsoo kultuuri ajaloost.
„Ristirüütliid“
(3-as risticõda). Rüütellik eepos gigantses ulatuses.
- 2) Rudolf Forsteri uusim suurlooming:
„Ainult komöödiat“
- 3) Lilian Harvey oma esimeses Euroopa filmis
„Valsi uim“
- 4) Charles Boyer ja Loretta Young uudisfilmis
„Shanghai“

Alul peeti Keatonide abielu filmilinna musterabieluks, kuna see pidi olema ehitatud sügavamale kooskõlale. Kaks last, üks nüüd juba kaksteist ja teine kolmeteist aastat vanad, näisid veelgi enam kindlustavat vanemate abielusidet, kuni mõne aasta eest hakkasid avalikkusele saama teatavaks ebasõbralikud stseenid Keatonide majas. Busteri noort naist nähti tihti äranutetud silmadega — ja teda ennast — järjest enam teiste seltskonnas.

Ühel hääl päeval lasi Buster korda seada oma luksusjahi, tõmbas purjed üles ja purjetas jäädavalt oma perekonna juurest, ilma vähematki mahajäänute eest muretsemata.

Natalie Keaton oma kaebuses kohtule süüdistas meest „pahatahtlikus mahajätmisses“, heites talle näkku kõige kar-

mimaid kibedusi. Ta ei kannatavat enam välja elu jäise Busteri kõrval ega tema alalist ükskõiksust enese vastu.

Levis arvamine, et Buster, talle maailmakuulsuse ja varanduse toonud „jäätnud ilmega“ mitte ainult ei näidelnud, vaid et siin võisid ehk olla hoopis sügavamad põhjused. On ju tuttav kõikidele kinoskäijatele, et Keaton filmis kõikides olukordades, mis ka ei juhtuks, mängib alati ühesuguse tõsise, melankoolselt-truusüdamliku ilmega. Samasugust liikumata külmust ja osavõtmatust avaldas ta ka oma naise ja perekonna vastu, kes ebajumaldava armastusega rippusid ta küljes, kuigi naine juba kauemat aega kaebas Busteri tunnete jahenemise ja suure ükskõiksuse üle.

Kohus mõistis, mis pidi sündima naises ja võttes seda arvesse — lahutas abielu, ning Buster Keaton tunnistati süüdlaseks pooleks.

Temale omane segamatu rahu oli purustanud ta abieluõnne. Rahu, mida talle peale sunniti juba väikese poisikesena. Tol korral reisis ta oma isa, tsirkuseomanikuga, linnast linna ja oli maneežis vahest abiks klaunil. Juhtus, et ta paaril korral oma süütuse lapselikkuses etenduse ajal klauni tempude üle valjusti südamlilikult laginal naerma puhkes ja etendust eksitas. Kui see jälle kordus, haaras isa-Keaton poisi kord tutist kinni ja paiskas ta üle barjääri looži. See mõjus Busterile — sellest ajast peale ei ole ta enam kordagi naernud. Ta muutus külmaverelisuse, liigutamata ükskõiksuse kujukts, „südametuks ja tooreks,“ ütlesid naised, kelledele ta sai saatuslikuks.

Korraldanud oma esimese abielu lõpparve, ei jäänud Keaton kaua poissmeheks. Ta haigestus raskesti ja arstid saatsid tema juure ravijaks haigepöetaja — noore Mae Scriveni. Väikene armus Busterisse, kes tol ajal, võibolla haiguse mõjul, oli vastuvõtlik õrnustele ja hooelele, ja lühikest aega hiljem — umbes aastat paar tagasi — oli Keaton uuesti kihlatud peigmees.

Ka see abielu ei pidanud olema igavene. Noor naine külmetas hingeliselt oma ükskõikse mehe kõrval, ta olevus aga nõudis soojust, õrnust — ja leidis ükskõiksuse, jah, isegi „tooruse ja brutaalsuse“, nagu ütleb naine oma kaebuses.

Võibolla nägi ta mehe ükskõiksuses ja külmuses toorest tsüünilikkust ja jõhkrust. Ameerika kohus andis naisele õiguse: Buster Keaton lahutati teistkordselt, ja tunnistati süüdlaseks pooleks.

Buster on jälle üksinda. See „jõhker ja brutaalne mees“ — või on ta ehk langenud tardunud maski ohvriks, mis lämbutanud ta südame . . . ?

Veel enam — vaevalt nädalat paar tagasi teatas telegramm Ameerikast, et Buster Keaton on hullumeelsuse tunnemärkidega seotud käsi viidud haiglasse. Põhjus — sassi läinud raha- ja perekonnaasjad . . .

Tartu moodsaime kinohoone.

Lähemal päevil avatakse Tartus äsjavalminud moodsaime kinohoone „APOLLO“, millise ehituse juures on ära kasutatud kõik võimalikud uuendused, mida moodne kinotehnika nõuab. Uus kino on ruumikas ning väliselt imponentne.

Apollo

Tartu moodsaime kino „APOLLO“ avatakse neil päevil. Esimesena linastub suurfilm

„Sequoia“

Peaosas Jane Parker'iga. Teisena linastub novembris operett

„Mariatta“,

peaosas Jeanette Mac-Donald ja bariton Nelson Eddy.

Rong wõib sõita

1. ja 2. osa kokkuvõte: Helsingis, Esplanatigatanil, sõidab punane sõiduauto veoautole sisse. Sõiduauto omanik lamab meelemärkusetä autos ja viiakse haiglasse, kus selgub, et ta on surnud, ja et ta ei ole langenud liiklemisõnnetuse ohvriks, vaid — on maha lastud. Passil seisab — konsul Georg Brillau, kaupmees, Berliin. Soome kriminaalkomissar Heikki ja Saksa kriminaalinspektor Weinschütz asuvad asja uurima ning teevad alul kindlaks: lasu kanal tõendab, et tulistatud on 50 meetri pealt. Kuna pauku tänaval ei kuulnud, võib arvata, et mõrvar tulistas katuselt. Küsimuse alla tuleb üks nurgamajadest. Seal elab neljandal korral keegi professor Castrén, ja tema juures küllalisena keegi noormees, arvatavasti vennapoeg. Samal ajal tulistas keegi üliõpilane nimega Lauri teiselt katuselt tuvisid. Heikki simuleeritud telefonikõne Castréniga toob päevavalgele, et viimane tunneb Laurit. Varsti peale mõrva on Castrén koos „vennapojaga“ lahkunud majast. Vennapoeg on Helsingist kadu-

Sama tegi üleminspektor von Karmin. „On's see nii arusaamatu,“ ümises ta, „keegi varastab konsul Brillault ta auto, leiab rooli kõrval taskust passi ja kaob. Kahjuks tapetakse ta teel. Mõrv avastatakse, muidugi ei tohi end eksitada lasta isikutest.“ Härra üleminspektor armastab asju lihtsustada; tal oli sellega alati olnud edu. Tuleb tõmmata otsejoon ja minna seda mööda, kõrvale kaldumata, niiviisi jõutakse alati eesmärgile. Umbes nii kõlas tema juhtlause.

Ta lükkas aktid eemale. Ega me siis ka nüüdsel juhul hakka endal hambaid välja hammustama, arvas ta.

3.

Proua Bartsch, pansion Bartschi omanik ja juhataja, oli suurejooneline ja vabamõttele daam. Juba kaheksatoalise pansioni pidamine Berliin W-s, eeldas iseenesest neid omadusi. Kuivõrd ta vähe segas end oma üürnikkude eraasjadesse, sedavõrd oli ta väljas selle eest, et oma üürnikkudel saada üürirahad ja telefonimaksud täpselt igal esimesel kuupäeval. Seda nõudis ka pansioni asend Bayeri platsil. Viivitus üüridega kuhjaks otsekohe võlad, tekitaks lubamatuid olukordi, ja kaotada võis mitte ainult üürniku, vaid ühes temaga ka raha.

Õnneks elasid proua Bartschi juures ainult korralikud inimesed. Nõnda nimetatud — alalised üürnikud.

Inspektor Weinschütz kriminaalpolitseist oli esmajärguline üürnik, samuti preili Brit Tusen, kes, tänu oma norralanna valgepäisusele, sai juba päris kenu osasid filmis. Ainult reporter Steyer kippus proua Bartschile muresid põhjustama. Oma üüri pansioni kõige vähema toa eest tasus ta täpselt, aga seevastu laenas ta jälle perenaiselt kuu keskel kuni 10 marka. Proua Bartsch oli igasuguse rahalaenamise vastu, kuid Adalbert oli niisugune kena ja lahke inimene ja tulles laenupalvega, võis ta nii poisikeselikult naeratada.

nud, Castrénil oli hotell Exelsioris kohtamine kellegi härra Augustiniga. Varsti peale mõrva läkitab Augustin salapärase telegrammi: Lyra-kirjastus, Berliin. Ooper lõppenud, palun avanssi. — Lyra-kirjastuse omanikuks on aga konsul Georg Brillau. Asi läheb keeruliseks. Mõrva lähemaks uurimiseks otsustab inspektor Weinschütz sõita Berliini. Sama lennukiga lendab ka Augustin, keda Weinschützil õnnestub tähelepanematult tõmmata vestlusse. Ka Augustin reisib Berliini. Kopenhaagenis tuleb tema kupeesse keegi noormees: Lenius. Nende kõnelustest selgub, et nad on segatud mõrva. Berliinis jälgib Weinschütz taksiautost tema ees sõitvat Augustini ja teeb kindlaks, et Augustin elab Albrechti tänaval nr. 70 — „Peter Augustin — Meesteriided tellimise peale.“ Politseipresiidiumis kuulab Weinschütz üleminspektor Karminilt, et konsul Brillau elab ja otsib oma varastatud punast autot ning selles leidunud pabereid. Kes suri Brillau asemel Helsingis?

Selles rajoonis elasid meelsasti venelased, kes tänapäeval venekeele asemel kõnelesid juba saksa-keelt. Bartschi pansionis olid need esitatud kahe vanema daami isikus, kellest kõnelesid kuuldused, et nad on tsaarivalitsuse aegsed keisrikoja õuedamid. Et see kuuldus ei ununeks, selle eest hoolitsesid daamid ise. Muide olid mõlemad kaks süütu naisolevust, kes end Berliinis tundsid hästi. Kuu lõpuks saabus kusaigilt tšekk, mis neil võimaldas kenakese äraelamise.

Proua von Kovaltil oli poeg hea koha peal Poolas. Irene Ljublinskaja elas kapitalist.

Peeter Augustini kirjutusalual lebas pansioni elanikkude nimestik. Mõtlikult luges ta nimesid.

„Seda inspektor Weinschützi tuleb mul tundma õppida“, ütles ta poolvaljusti, aimamata, et teda võib olla võidakse kuulda. „Minu mälestustes leidub selle mehe vaid udune pilt. Ta kandis halli sportülrikonda. Knikebokeri pükse. Tüse mees. Kuid ära ma ei tunneks teda siiski. Keegi peab teda mulle kord näitama, siis —“ ta ei lõpetanud.

Meessalongi akna all seisis daam. Sale ja kasvult Augustinist pikem. Sarnadus venna ja noorema õe vahel oli väike. Võibolla oli neil kunagi olnud ühine juuksevärv? Härra Augustini meelegahtade keesaväljad ei suutnud enam seda küsimust lahendada aidata. Carla Augustinil oli heleblond, läikiv juuks, mis helkiva kiivrina kattis ta pead. Juba see juuks üks, kuigi ta oli end lasknud viia eksiteele, selle liialt lühikeseks kärpimisega, oleks küllalt andnud naiselikku võlu, kuid loodus oli, otse vastandina vennale, ta heatahtlikult varustanud ka kõigi muude nägusustega. Sirge nina, avar ja sädelev pilk silmades, ovaalne nägu, ilus, mitte paks ega ümarik, nagu vennal, keda isegi parim sõber naljaks ei tihanud meelitada selliste omadustega.

Mõlemad näisid üksteist hästi mõistvat. Carla astus venna kõrvale ja lausus, kätt õlale pannes: „Kas sina, Peeter, ei laseks mõlemale venelannale õmmelda kostüümid, ja proovid võiksid teha pansionis...“

„Just minu mõte, Carla. Ka mänglesin mõttega, paluda filmidaami, et ta reklaamiks minu juures midagi telliks. See oleks kasuks ka temale, ta nõustus“, ja pilku õele heites, jätkas ta: „Sa mõistad, filmidaami juures on see lihtsamini läbiviidav. Venelannadel võiks tekkida kahtlus juba tühise hinna pärast.“

„Kuid — kõik see ei sobi. Sattuda üks või kaks korda Bartschi pansioni — sellest on vähe. Muidugi, võibolla õnnestub ja satun juhtumisi ustega eksides inspektori tupp. Kas sa arvad, et see mees omad tähtsad paberid lihtsalt elutoas hoiab?“ Ja pearaputusega vastas ta ise oma retoorilisele küsimusele: „Meil peab olema keegi, kes meid Weinschützist pidevalt informeerib, mida see mees teeb, kuhu reisib, võimalikult — millist juhust uurib. Tore, et see reporter Weinschütziga pisut sõbrustab. Ma uurisin välja, et nad üksteist juba kooliajast tunnevad, sinatavad. Kui nüüd korda läheks seda Adalbert Steyerit — ta ei lõpetanud ja vaatas paljutähendavalt Carlale.“

„Steyer on 27 aastat vana, meeldiva välimusega, poissmees ja peaks tundma huvi naiste vastu“, seletas Carla asjalikult. „Raha tal palju ei ole, kõne alla võiks tulla kas tänavatutvus või lähendav käik kinno. Ma kannaksin halli kostüümi. See on lihtne, kuid nägus ja ei peleta meest. Sest kulukamat tutvust ta enesele ju lubada ei suuda.“

„Sa oled ingel, Carla. Nii oleme siis üksmeelel,“ naeratasid üksteisele kahemõtteliselt. „Kavatsen härra Steyerile silma torkama hakata. Kahtlen aga, kas mul korda läheb midagi teada saada, sest ma jagan täiesti sinu arvamist, et tollel Weinschützil meie asjadega midagi tegemist ei ole. Professor Castrén, saades Helsingis teada Weinschützi sealviibimisest, sidus kartuses seda, millel puudub igasugune side. Mis ütles Brillau, kui sa talt küsisid?“

„Brillau teadis inspektorit, muud ka midagi“, vastas Augustin suurema osavõtuta ja jäädes kuulutama, katkestas vestluse. Helistati. Augustin heitis tähendusrikka pilgu õele, noogutas peaga, rahun ja kõhklematult.

Carla läks avama.

Väljas seisis hästiriidetud meesterahvas. Daami nähes kergitas ta kübarat ja küsis: „Kas rätsepmeister Augustin on kodus? Tahaksin tellida ülikonda.“

Lühidalt silmitsenud võõrast, lasi Carla tal astuda eestuppa. „Härra Augustin tuleb otsekohe“, lubas ta. „Ehk ootate siin veidi“, ja avas ukse vastuvõtutuppa.

Võõras leidis enese suure laua eest, mille taga seinal pikkadel riulitel mitmesugused riiderestid, pooled kangad ja kitsad vooderiided. Ta jäi siia seisma: „Härra Augustin võibolla parajasti einetab?“

„Ei“, vastas Carla, „just vastupidi, ta on praegu vannis“. Midagi selle mehe juures talle ei meeldinud. Ta otsis, mis see küll olla võiks, kuid ei leidnud kohe.

„On mul au kõnelda proua Augustiniga?“ küsis võõras.

Carla tegi, nagu oleks ta meelitatud. „Eksite“, vastas ta ja edvistas edasi. „Olen siin teenija.“

„Mõelge, seda ei oleks ma arvanud.“ Ta silmitses naist. Carla tundis seda ja langetas pea. „Kas härra Augustinil on palju tööd?“ küsis võõras tasemini.

„Äritsemine läheb halvasti“, vastas Carla sama tasa. „Ta rõõmustub uue tellija üle.“

Võõras muheles huuli liigutamata. „On härra Augustin abielus?“

„Ei“, oli vastus. „Ma ei tea, keda ma enam kahtleksin, kas teda või ta naist.“

„Kuidas nii?“

Võõra poole pöördudes tähendas Carla: „Kahele siin ei jätaku.“

„Härra Augustin ei ela kindlasti üksi oma rätsepaarist?“

Carla teritas kõrva. Ta ripsmed tuksatusid, laud sulgusid korraks ja avanesid uuesti. Kohe aga valitses ta jälle enese üle. „Või nii, arvate? Varandust tal kindlasti ei ole, muidu ei koonerdaks ta nii väga söögirahadega. Teie ei usu, kui raske vahest on.“

„Varandust tal võib mitte olla, kuid ta ajab teisi ärisid?“

„Või nii? Kuulen esmakordselt. Mis sorti ärid need siis on?“

Võõras kehtas õlgu: „Kui teie seda ei tea, ei ole minul ammugi aimu. Ma oletasin selle järele, et ta viimastel päevadel oli reisidel,“ mis aga muide kõlas ükskõikselt.

Ettevaatlikult julges Carla küsida: „Teid soovitati siia?“

„Ei.“ Härra võttis istet. Teenija võis ju jääda seisma. „Ma elan siin läheduses, Kingsepa tänaval. Käisin iga päev siit mööda ja otsustasin hiljuti: Joachim, sa pead omale kord jälle uue ülikonna muretsema. Joachim on nimelt minu perekonnanimi.“ Ta vaatas naeratades Carlale ja lisas: „Astusin siia sisse, helistasin — kuid pidin lahkuma. Teisel päeval kohetasin üht meest, võibolla oli see majaperemees, ja küsisin, et kas siin kunagi kodus ei olda. Mees raputas pead: Augustin on ära sõitnud, vastas ta. Mina aga olin juba kord pähe võtnud just siin osta. Nii siis ootasin. Täna ehk saan joonde.“

„Jah,“ ütles Carla, aeg näis olevat tulnud. „Ma vaatan järele, kas härra Augustin juba tulla saab,“ jättis viisakalt jumalaga ja läks.

Kõrvaltoa lukustatud ukse taga aga seisis Peter Augustin ise.

„Kuulsid sa kõik?“ sosistas Carla, ja vaevu huuli liigutades: „Kas nuhk?“

Augustin eitas pearaputamisega. „Arvad see pärast, et ta kõneles sissetulekuallikatest? Seda tegi ta lollusest. Niisugune vana lobiseja, see majaperemees, võibolla ütles ka, kes teab...“

Ta läks ringi läbi eestoa, astus võõra juure, kummardus sügavasti ja võttis näpitsad ninalt: „Augustin on minu nimi, härra Joachim, teenija nimetas mulle teie nime. Mul on esmajärgulised riided, teie leiате kindlasti sobiva.“ Alustanud selliselt, asus ta riidepallisid lahti rullima, kõneles ametalistes väljendustes, kiitis ja pakkus.

„Ma juba kord käisin siin“, tähendas Joachim ja oli kahevahel, kas võtta halli tweedi või sinist sheviotti.

„Olin ära sõitnud,“ kahetses härra Augustin, „kogu ni välismaale. Mu tädi isa poolt elab Daani Põhja-Schleswigis. Ta oli väga haige, ja varsti on ka vist vanakese päevad loetud. Sõitsin teda vaatama. Apenrandesse. Pikk, väsitav reis. Ja mõelge, härra Joachim, vanaproua elab veel tänapäev ja aina paraneb.“

„Mareti“ tellimiste vastuvõtmine 1936. aasta peale avatud

SUURED SOODUSTUSED TELLIJAILE

Käesolevaga avame „Mareti“ tellimiste vastuvõtmise tuleva aasta peale. Meie ajakiri ilmub käesolevast kuust alates suurendatud kujul ühes mustri- ja lõikelehega. • Mustri- ja lõikelehe juurepanekuga ajakirja hinda ei tõsteta, kuna suur poolehoid, mille „Maret“ on lühikese ajaga saavutanud, võimaldab pakkuda laialdasele lugejaskonnale järjest olulisi uuendusi. • Põhimõtte juures, pakkuda madalama hinna juures parimat, on „Maret“ kujunenud suurima levikuga naiste ja kodude kuukirjaks. Ei leidu pea ühtki perekonda, kus „Maret“ poleks oodatud sõbraks, nõuandjaks ning meelepäraseks ajaviiteks. Ka eeloleval aastal tahame oma lugejaid üllatada mõnegi uuendusega, mis Eesti ajakirjanduses esmakordne. • Pakume oma lugejatele soodustusi ja kaasabi igal ajal.

U u e a a s t a k ä i g u t e l l i j a i l e j ä r g m i s i s o o d u s t u s i :

KIIRTELLIMISED SOODUSTUSTE JA PREEMIADEGA

Tellijatele, kes hiljemalt 15. detsembriks maksavad aastatellimise raha meie posti jooksvale arvele № 2201, arvestame aastatellimise alandatud hinnaga Kr. 3.20. (Sissemaksta võib iga postkontori kaudu posti jooksva arve saatekaardiga, makstes tellimise hinna p. j. a. № 2201). Sissemaksukaardi lõigendi tahaküljele palume kirjutada täielik tellija aadress ja nimi.

100 esimest kiirtellijat saavad igaüks raamatuaasta puhul ühe raamatu.

TELLIMISED PREEMIADE SAAMISE VÕIMALUSTEGA

Tellijate vahel, kes hiljemalt 1. jaanuariks on tellinud „Mareti“ 1936. aasta peale tavalise hinnaga, s. o. Kr. 3.50, kas postkontorite, tellimiste vastuvõtjate j. n. e. kaudu, jagame raha laekumisel rea väärtuslikke preemiaid.

Preemiateks on välja pandud:

Moodsaim jalaga õmblusmasin — firma „Singer“
Kr. 300 väärtuses raamatuid — K/ü. „Looduse“ kirjast. ilmunud.
Kleidiriideid — A/S. „Kreenbalt’ilt“.
Kleidiriie — Suuräri M. Jänese poolt.
Eestikeelseid uemaid heliplaate — „Bellaccord Elektro“.
Parimaid tualettsepe — Seebivabrik „Veronika“.
„Veronika“ kreemid — Seebivabrik „Veronika“.
Riidevärve — Firma E. Günther.
Suur nudistort — Kondiitriäri J. Lill.
Tosin „Siiri“ seepe — Seebivabrik A. Frederking.
Tosin kraesid — Tartu Triikpesuvabrik.
Tort — Kondiitriäri Ed. Univer.
Korv õlut — Õlletehas „Livonia“.

Kott saiajahu — Leivavabrik „Ceres“.
Tantsukursused 6 inimesele — Tantsuõpetaja J. Adamtault.
Raamatuid Kr. 5 eest — Eesti Kirjanduse Selts.
Väike kott, 8 kg saiajahu — „Vulkaan“, K/m. L. Selmanovitz.
Fotovõimalus 2 suureks pildiks, 18×24 cm — Foto Ehapalu Tartus.
Paar naisterahva botikuid — Eesti Kummitööstus o/ü. „Põhjala“.
Paar meesterahva kalosse — Eesti Kummitööstus o/ü. „Põhjala“.
Meesterahva ülikonnariie — „Ekstra“, A. Träss'i villa- ja riide-
tööstuselt Tartus.
Tasuta moodsad Grieser-aurulokid — Juuksetööstus J. Luksepp'alt
Tartus.
Naisterahva kleidiriie — Riide- ja villatööstuse omanikult A. Kuusikult, Tartus, Riia 44—38.

j. n. e. j. n. e.

Täielikum preemiate nimekiri ilmub ajakirja „Mareti“ järgmises numbris

Preemiate jagamine aastatellijate vahel sünnib 15. jaanuaril 1936. a. ja kuulutatakse välja „M a r e t i“
№ 1 jaanuari numbris.

Seepärast rutake „Mareti“ tellimisega 1936. a. peale

„Eksimine on inimlik ja arstid on inimesed,“ lisis Joachim targalt. „Oli muidugi päris huvitav kord Daani sõita?“

„Jah,“ kinnitas Augustin, midagi juure lisamata.

„Sõitsite üle Hamburgi, Flensburgi? Tunnen seda teed.“

„Just nii,“ vastas rätsep. „Tagasi tulin üle Kopenhageni. See tore reis üle Gedseri ja auruparvel Warnemündesse.“

„See oli tore mõte, reisi pikendada, pealegi kui tädi käsi käis juba paremini.“ Joachim otsustas. „Ma võtan sinise riide. Mis läheb ülikond maksma?“

„See on parim Aacheni kaup,“ seletas härra Augustin, „tarvitan ainult kõige paremat materjali. Ütleme — 250 marka.“

„See on väga palju.“

„Kuidas võtta, kuid ma kahetsen, odavamini ma ei või.“

„Saan niisuguse ülikonna 150 marga eest igalt rätsepalt, härra Augustin.“

„Kahju, mu härra.“ Augustin oli külm kui jää.

„Kas teil ei ole odavamat riidet? 250 marka on mulle palju. Saage sellest aru. Olen pangaametnik.“

„Näitasin teile kõige odavamaid riideid, mu härra. Alla 250 marka ei tee teile ükski ülikonda.“

Selline vähevastutulelik kohtlemine näis haavavat Joachimit. Järsu liigutusega haaranud laualt mütsi lisis ta ärritatult: „Siis vabandage, ma ei eeldanud Albrechti tänaval luksusäri.“

„Pole põhjust vabandamiseks, mu härra,“ vastas Augustin, ja avas healmeel elukse, et saada lahti võõrast. Lukustas selle siis uuesti ja lükkas ette riivi. Kõrvaltoast ilmus Carla: „Said õnnelikult lahti? Arvad, et kõik oli korras?“

„Arvan, Carla. Isegi, kui ta oli nuhk, siis ei saanud ta midagi.“

Augustin eksis. Mees ei olnud ainult nuhk, vaid käinud oli üleminspektor von Karmin ise.

„Minu tunneb ta võibolla ära,“ oli öelnud inspektor Weinschütz, „assistenti aga ei julge ma läkitada. Katsetage kord teie, kas ta teeb teile ülikonna.“

Kõige otsemat teed sõitis üleminspektor nüüd politseipresiidiumi. Weinschütz juba ootas. „Noh?“ küsis ta uudishimulikult muheledes, „kas saate ülikonna?“

„Peeter Augustin on kavalam kui me arvasime, Weinschütz. Ta müüb hea meelega ülikondi, on nõus valmistama, kuid — võtab hindu, milliseid tavalisti ei tunta. Nii saab ta lahti soovimata klientidest ja jääb maailma ees ikkagi — rätsep Augustiniks.“

Weinschütz naeris. „Saite ehk muidu midagi teada?“

„Teenija oli jutukas, kahjuks ei teadnud ta aga midagi,“ ütles härra von Karmin paha aimamata. Muuseas — kena tüdruk. Oleksime pidanud saatma teie sõbra Adalbert Steyeri, nagu mõnel korral varem. Ta oleks selle ilusa blondiiniga flirtinud ja palju enam teada saanud. Mina seda kahjuks ei oska.“

Üleminspektor Karmin ei aimanud, kuivõrd ta ettepanek oli koomiline. Ka inspektor Weinschütz

hõljus teadmatuses: „Steyerit saata rätsepa juure on hädaohtlik. Ta oleks 250 margalise ülikonna ära tellinud ja seletanud, et alla seda ülikonda ei saa.“ Weinschütz imes piipu, puhudes paksu suitsu oma ette.

„Mis vastikut heina teie seal suitsetate? Olge lahke, üks sigar?“ ütles Karmin ja ulatas Weinschützile oma portsigaari.

Weinschütz loobus heatujuliselt naerdes: „Sala-kaup Soomest.“

„Jah. Olete täna eriti heas tujus, või eksin ma?“

Küsivalt vastas Weinschütz oma sõbrale ja ülemusele: „Pööraselt huvitav! Teie ei pane mulle ometi pahaks? Aga ma kujutan enesele ette, et tulen teie asemel tagasi Lyra kirjastusest ja rätsep Augustini poolt — ja nii siis, te mõistate.“ Ta naeris. „Ka Lyra kirjastuses äpardus teil, härra üleminspektor, näen seda teie näost. Kas jutustaksite mulle?“

Üleminspektor ei olnud haavuv inimene. Pealegi ei arvestanud ta sellega inspektori ees. Weinschütz tundis piire. „Ma mängisin läbi kaenlatäie noote,“ jutustas härra von Karmin. „Polnud viga, kõik läks päris libedasti. Vahepeal vestlesime härra Leopold Brillauga ja tema noormehega. — See Brillau on tore mees, Weinschütz. Mu oletus oli õige — auto varastati talt ja samuti ka pass.“

„Nii võime siis Brillau kustutada kahtlaste nimekirjast? Tal ei ole midagi ühist tapetuga Helsingis, peale viimasele saatuse pilkena oma auto ja nime loovutamise.“

„Konsul Brillau on äärmiselt huvitav isik, aga veel enam on seda tema sekretär, too noor mees seal kirjastuses. Ta tutvustas mind temaga. Keegi härra Karg. Politseis registreeritud — Anton Maria Karg. Lasksin järele vaadata.“

Ja sigari kõrvale pannes, lisis von Karmin: „On tõesti tähelepanuvääriv, et Brillau on omale võtnud uue sekretäri. Noorema mehe, äärmiselt intelligentse, kuigi ta püüdis jääda tagaplaanile ja mitte torgata silma. See annab end tunda. Silmnähtavalt ei tahtnud ta tegemist teha just minuga.“

„Tekkis tal kahtlus, et olete politseist?“

„Seda ma ei usu. Kuid tekib uus küsimus — mida oli Kargil varjata. Arvan, et võibolla koormas teda asjaolude kaasteadmise, mida aga Brillau, see tulest ja veest läbikäinu, kandis kergusega?“ Von Karmin kaalus: „On siis konsulil midagi varjata, ja noormees on teadlik selles? Koormas see teda? Kas oli tegemist mõrvaga Brillau autos? Midagi nagu tõukab sellistele mõtetele. Teiselt poolt ei suuda ma uskuda, et Brillau võis olla teadlik plaanisetud mõrvas. Ta oleks oma autole ja passile siis muretsenud kindlama ululuse.“

Weinschütz noogutas: „See on üks versioon, härra üleminspektor. Kuidas aga oleks sellega, kui Brillau teadlikult võimaldas oma auto ja passi teatud otstarbeks? Mulle näib see nii.“

„Kellele kasutada? Hiljem tapetule? Milleks pidi ta seda teinud olema? Sellega juhtis ta ise oma jälile, ja kui keegi tahab midagi varjata, ei ava ta kaarte.“

(Järgneb).

KAUBAMAJA
Wenn. Lepp
KAUBAHOOW 2-3
MOE-PUDU-JA PESUKAUPADE SUURIM WALIK

9.

Alati

UUTES JA
MOODSATES
MUSTRITES

*Südi ja villaseis
kleidiriideis*
walmistab

A.S
TALLINN

RAUANIT

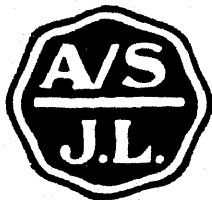
PÕHJA
PUIESTEE 7

Linastub
novembris

K
i
n
o

„Gloria-Palace”

«Regina»

Eau de Cologne • Lõhnaõli
Puuder • Kreemid • Küünelakk

on kõrge kvaliteediga!

A-S.

Prov. J. LILL

TARTU

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU